Ludas Matyi

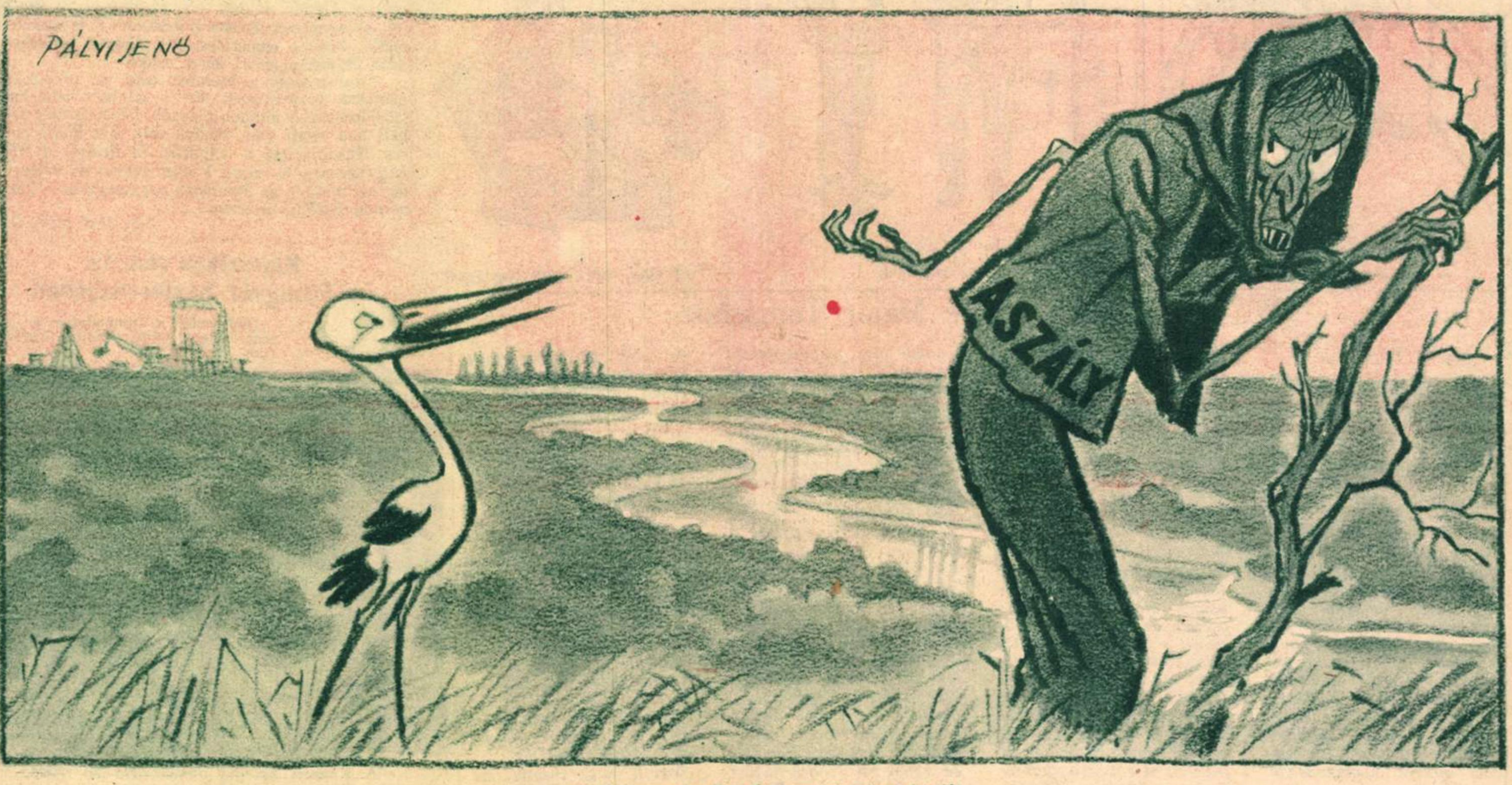
VIII. évfolyam, 7. szám 1952. február 13

Pénzszagra gyűl az éji vad!

Hazaáruló disszidensek gyűlést tartottak Londonban

Épül a tiszalöki vízierőmű

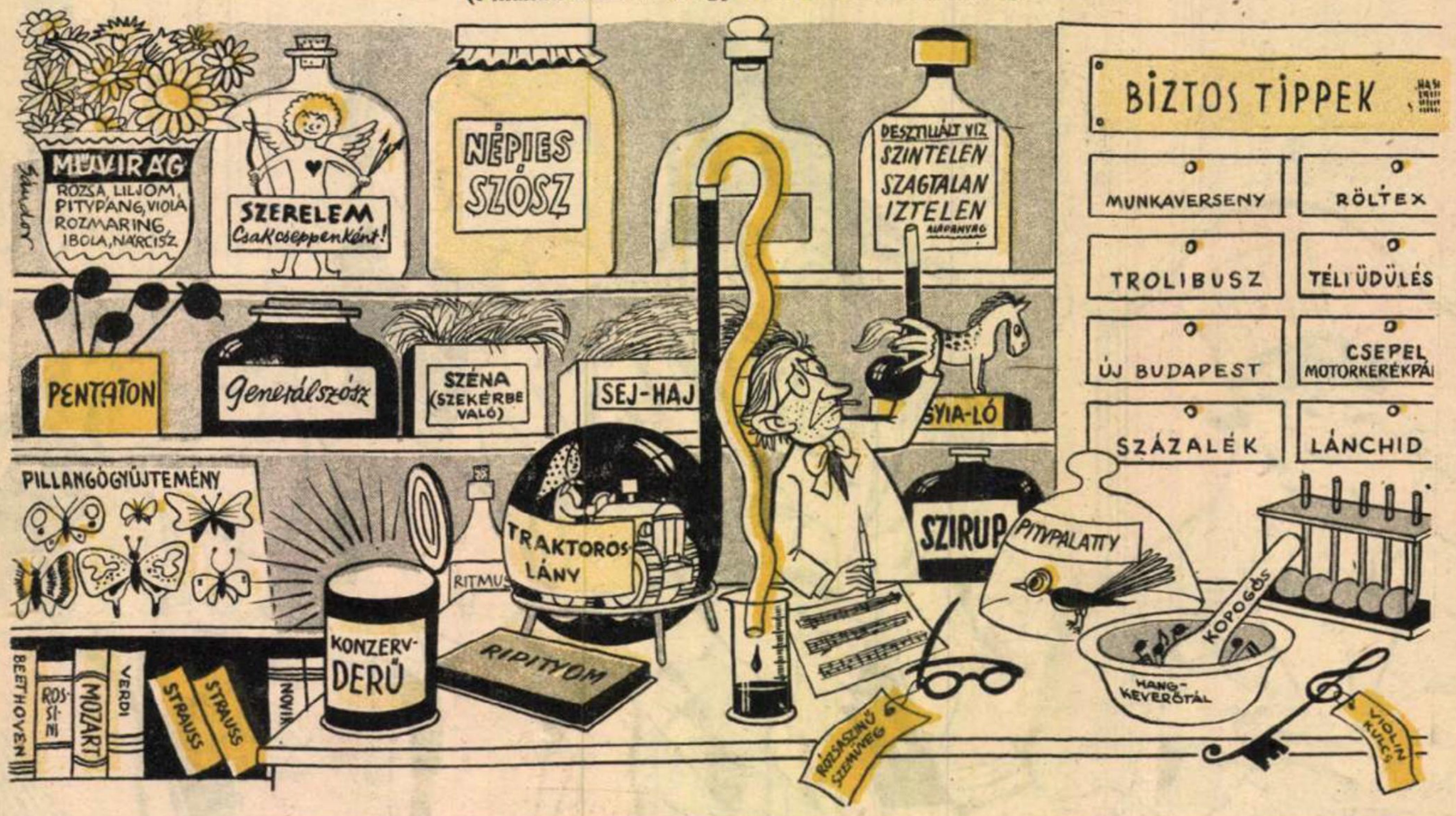

– Hallja maga Aszály, rövidesen mehet a víz alá!

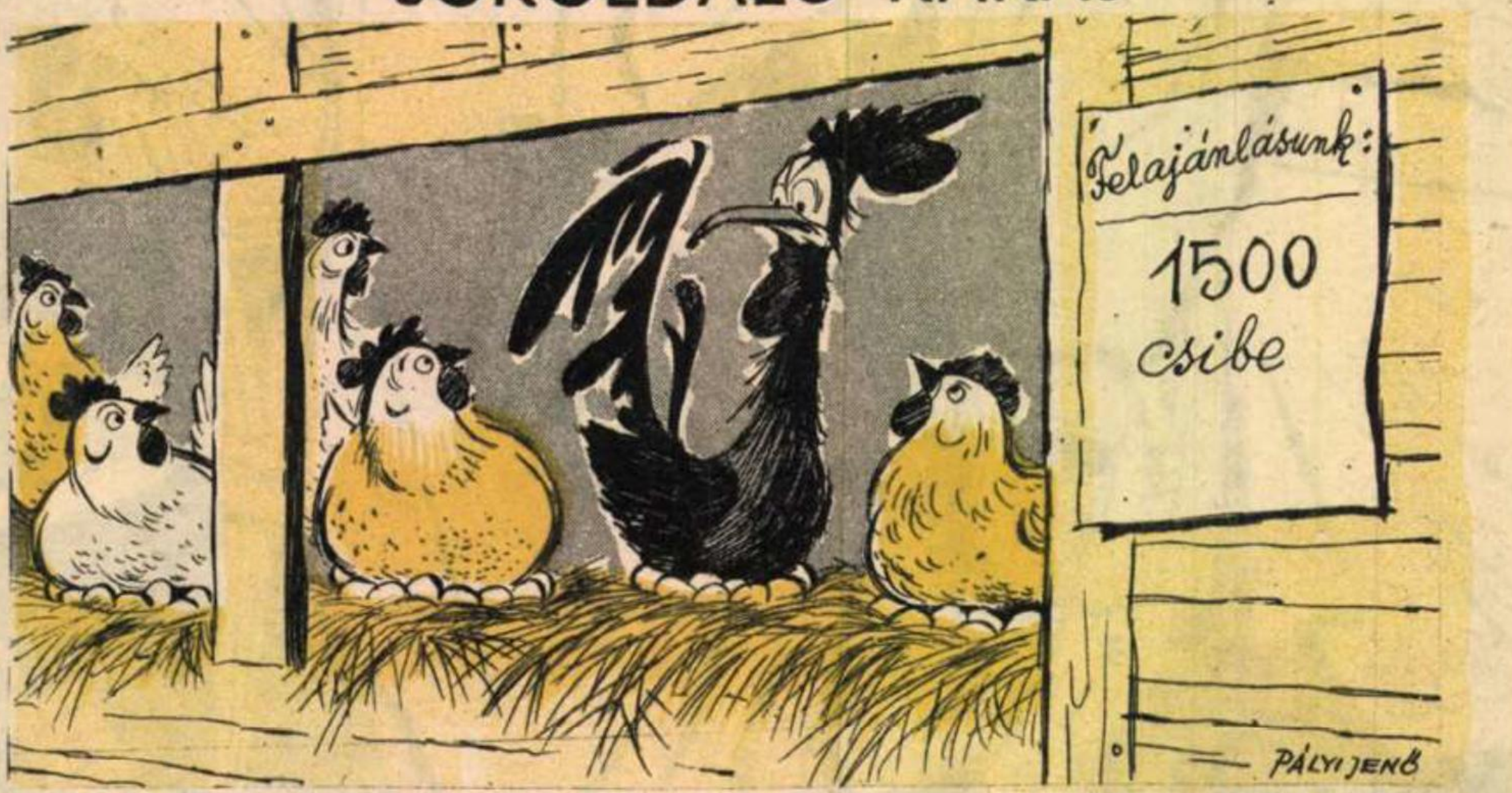
70 fillér

Hogyan készül a magyar táncdal?

(Pillanatfelvételünk egy szerző laboratóriumából).

SOKOLDALÚ KAKAS

A kakas: No, asszonyok, beülök én is közétek, hogy minél hamarabb meglegyen az ezerötszáz!

Finom célzás

— Nincs szüksége egy futócipőre, szaki?
— Minek az nekem az én korombán?
— Gondoltam, hogy a hóvégi hajrához jó lesz…

Nem így kell nézni, János bácsi!

— Nem egyenes emberek ezek, akik ilyen későn lépnek be a téeszcsébe!
— Egyenesek ezek, János bácsi, csak maga nézi őket görbe szemmel!

Egy Bástya-drukker töprengése

— Fog égni, vagy nem fog égni!

Bezzeg Sztálinvárosban!

Sztálinvárosban általában minden másképen van. . Jönnek az emberek sűrű sorokban mindenfelől, ki Pestről, ki Biharnagybajomról, esetleg Vaskeresztesről. Körülnéznek, ámuldoznak egy kicsit, de azután csak azt mondják valamire:

— Bezzeg nálunk otthon, Vaskeresztesen…

Aztán elmúlik egy hónap, vagy kettő és egyszer csak megint azt mondja valamire az illető:

— Bezzeg nálunk otthon!..

— Vaskeresztesen… — egészítik ki a hallgatói az unalomig ismert szöveget.

— Dehogy — mondja erre csodálkozva a szaktárs — nálunk, Sztálinvárosban. — És roppant furcsának találja, hogy ezt neki meg kell magyaráznia.

Persze, azért itt is megkülönböztetnek őslakókat és jövevényeket. Az őslakók 17—18 hónapja dolgoznak itt, a jövevények legfeljebb 16 hónapja. A legősibb fokozatot Tárnok Béla főépítésvezető képviseli, aki azt terjeszti magáról, hogy eljött Pentelére, megállt a kukoricás közepén és köréje építették fel a várost.

Az őslakók arról ismerhetők fel, hogy a mondataikat kizárólag így kezdik:

— Mikor az Öntöde helyén egy feneketlen pocsolya volt.. — A kezdők elmélázva hallgatják. Borzasztó régen lehetett ez, valamikor az őskorban, van vagy hét hónapja is talán…

A pionír-idők rég elmúltak. Hol van 1950 tele, amikor a sár felül folyt be a csizmába; a sárbasüllyedt kalocsnikat csak kétezer év múlva fogják a régészeti ásatások második ütemében napfényre hozni. Akkor még csak egy tenyérnyi kis büffé meredt ki a sártengerből, de azt is olyan nehéz volt megközelíteni, hogy teljes estét betöltő programmot jelentett egy nagyfröccs megivása az oda- és visszaúttal együtt. Ma már éttermekhez, óriási büffékhez, klubokhoz, espressókhoz vezetnek aszfaltos, kényelmes utak, de a régiek esküsznek rá, hogy olyan jóízű fröccs nincs és nem is lesz több, mint abban az apróka büffében volt. Talán azért, mert meg kellett érte harcolni a széllel, esővel, sárral.

Akkoriban gumicsizma sem jutott mindenkinek, de a lyukastalpú félcipőkben is hősiesen állták a sarat a pionírok. Csak a kiabálós Varsa János mormogta a rozmárbajusza alatt:

— Egyetlen befolyásos ismerősöm volt világéletemben: a cipőtalpam. Az most sem hagy cserben, most is befolyik. — És taposta tovább a sarat fáradhatatlanul.

Ma már persze a tréfák is mások nálunk, ma már arról szólnak, hogy mennyivel más itt, mint másutt. Például azt mondják, még a MÁV is kivételez velünk, sztálinvárosiakkal. Mert amíg minden vonalon kétfajta osztályt járat, a mi vonalunkon háromféle kocsi jár. Van olyan, amelyikre az van írva: fapados, van olyan, amelyikre az van írva: párnás és van olyan is, amelyikre az van írva: Gyékényes. Igaz, hogy arról Pusztaszabolcsnál le kell szállni.

A konyha is kivételesen jó. Ha egy héten kimarad a rántottszelet, egyes aggodalmaskodók rosszalóan csóválják a fejüket egészen a következő rántotthúsig. Ezek az aggodalmaskodók voltak azok, akik mikor a sztálinvárosi dolgozók őszinte lelkesedéssel csatlakoztak a Gazda-mozgalomhoz, kikötötték, hogy a konyha nem vehet részt ebben, és a selejtet a konyha ezután sem használja fel. Ezt a kikötést állja is az étekeztető vállalat.

Az ivással is másképpen áll a helyzet, mint máshol. Hétfőn nálunk tilos az alkohol. És így hétfőn a legmegrögzöttebb fröccskedvelő is szeretetreméltó, kedves embertársaihoz, hosszú leveleket ír haza és sakkpartnert keres estére.

Ami másutt a szombat este, az nálunk már pénteken bekövetkezik. Ez a sztahanovista határidőelőrehozás a minden második héten szabad szombati nap miatt van. Péntek este már kiürül a város. Hazautaznak a dolgozók, ki Pestre, ki Biharnagybajomra, ki éppen Vaskeresztesre és valószínűleg azt mesélik az ámuldozó rokonságnak — bezzeg nálunk Sztálinvárosban!…

FÖLDES MIKLÓS

W. Shakespeare levele Major Tamáshoz

Kedves Barátom,

most kaptam kézhez az Irodalmi Újság legfrissebb számát, s benne az Ön nyilatkozatát arról, hogy mért kellett nem öt, de három felvonásra beosztani Hamletről szóló szerény művemet. Im máris tollat ragadok, hogy mély hálámról biztosítsam. Olvasván fejtegetéseit zsengém szerkezetéről, szinte restellenem kell, hogy jómagam nem ismertem fel az egyes képek hovatartozását már 1598-ban, amidőn a dán királyfi szomorú történetét megírtam, nem beszélve arról, hogy jóvátehettem volna hibámat legalább 1605-ben, amikor dolgozatom először nyomtatásban megjelent.

Mint bizonyára tudja, a londoni Globe színháznak voltam háziszerzője, s e színháznak függönye nem lévén, felvonásvégeket nem jelöltem meg. Minthogy azonban Hamlet története kissé hosszúra sikerült — s ezért szíves elnézéséért esedezem — a nézők bizonyos szükségleteire való tekintettel egyetlen szünetet mégis tartottunk. Az 1676-ban megjelent quartokiadás már öt felvonásra osztotta be igénytelen művemet s azt öt felvonásban játszották egészen 1952-ig, amíg Ön végre időt tudott szakítani magának ahhoz, hogy a kérdést jobban szemügyre vegye. (Meg kell említenem, hogy az öt felvonástól egyetlen egyszer történt eltérés: 1794-ben, amikor első magyarországi bemutatóján a Hamletet hat felvonásra osztották be. De ez sem volt az igazi.)

Most már persze, hogy Ön bebizonyította, könnyű belátnom a három felvonás egyedüli helyességét, valamint azt is, hogy a darabot minimum hat és fél órát kell játszani, mert a közönség különben nem kábul bele. S így most már világos az is, hogy eddig miért nem tudott igazi sikerre vergődni Hamlet egyébként érdekes története. Mondhatom, sokat keseregtem azon, hogy valahányszor színre került, nézők és bírálók legfeljebb annyit mondtak róla, hogy a világirodalom legjobb drámája, de sokan kevesebbre tartották, mint Leart és a Romeo és Júliát, amelyeket egyébként szintén öt felvonásban írtam. (Mint valami rögeszme, úgy kísért végig egész működésemen az, hogy színpadi műveimet öt felvonásban írom, ezt afféle klasszikus hagyománynak véltem.)

Nem tudom, remélhetem-e, hogy lesz-e ideje utánanézni többi munkámnak. Talál közöttük még vagy kéttucat ötfelvonásost, ha nem terhelem vele, kedves barátom, szabja át legjobb belátása szerint valamennyit, így talán a siker jó reményével lehet előadni őket.

Irántam tanúsított figyelmét és jóindulatát megköszönve üdvözlöm Önt

őszinte nagyrabecsüléssel

SHAKESPEARE

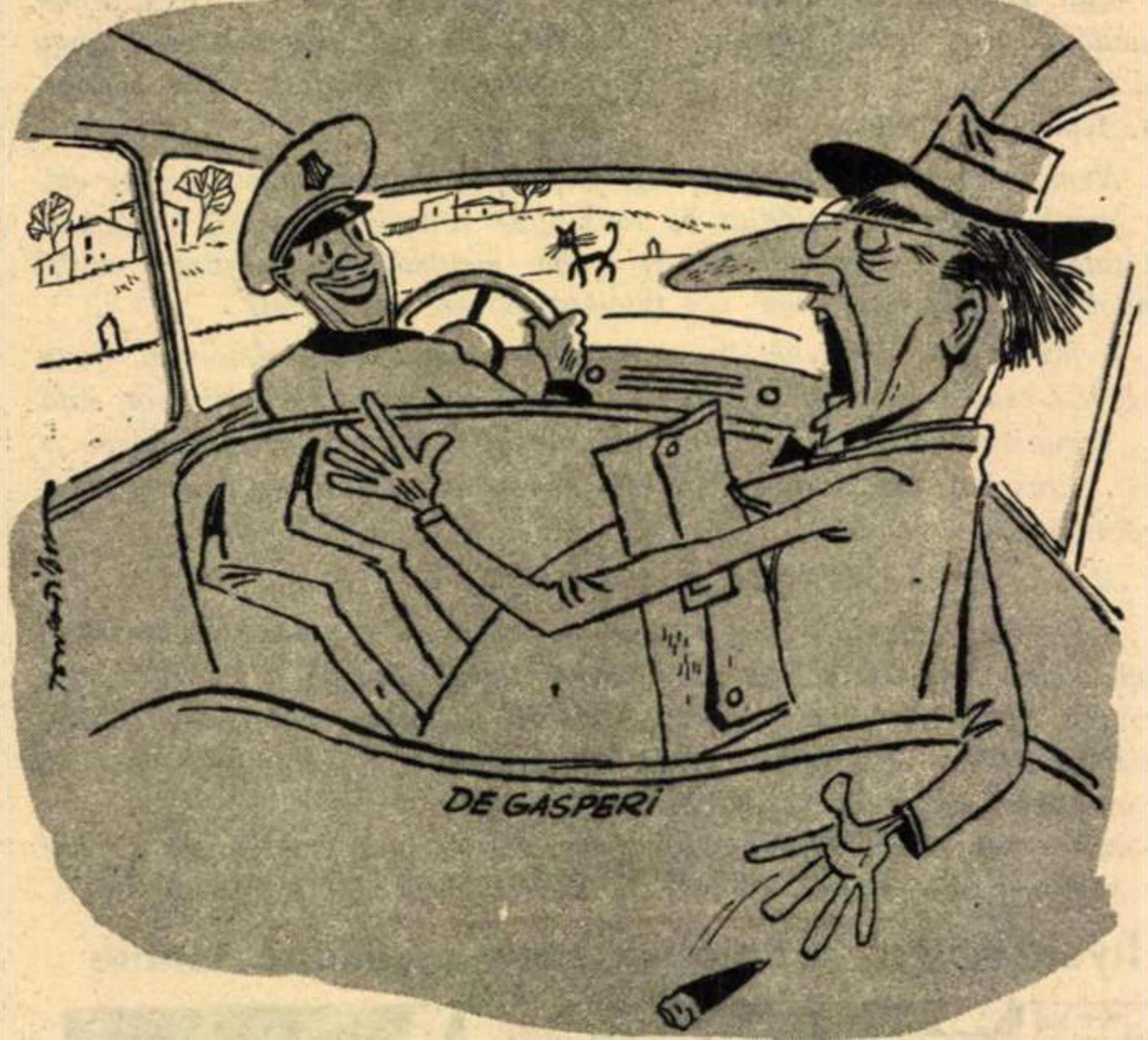
Klasszikus vendég a Filmgyár házivetítőjében

(Befejezték a Filmgyárban a „Képzett beteg" című magyar burleszk film forgatását.)

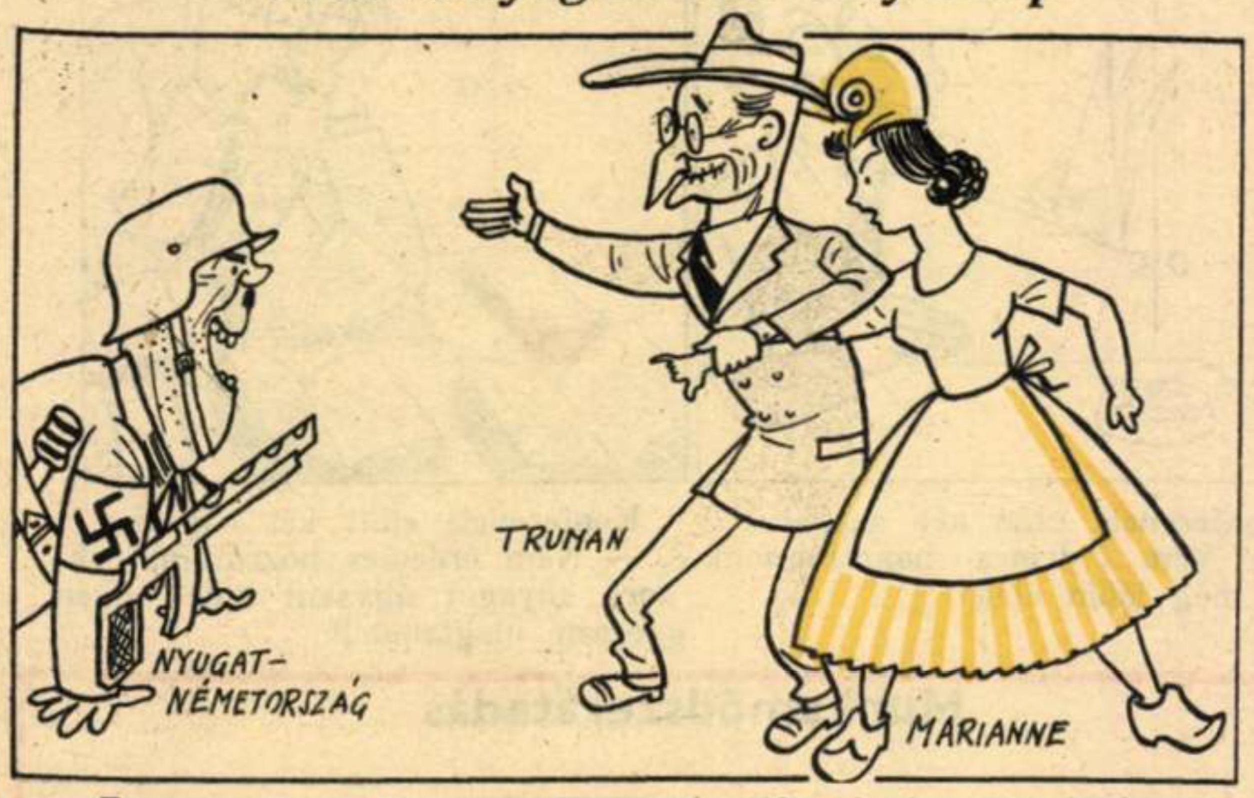
— A Képzett beteget ugyan nem én írtam, de azért remekül lehet rajta nevetni!

DE GASPERI KIKOCSIKÁZIK

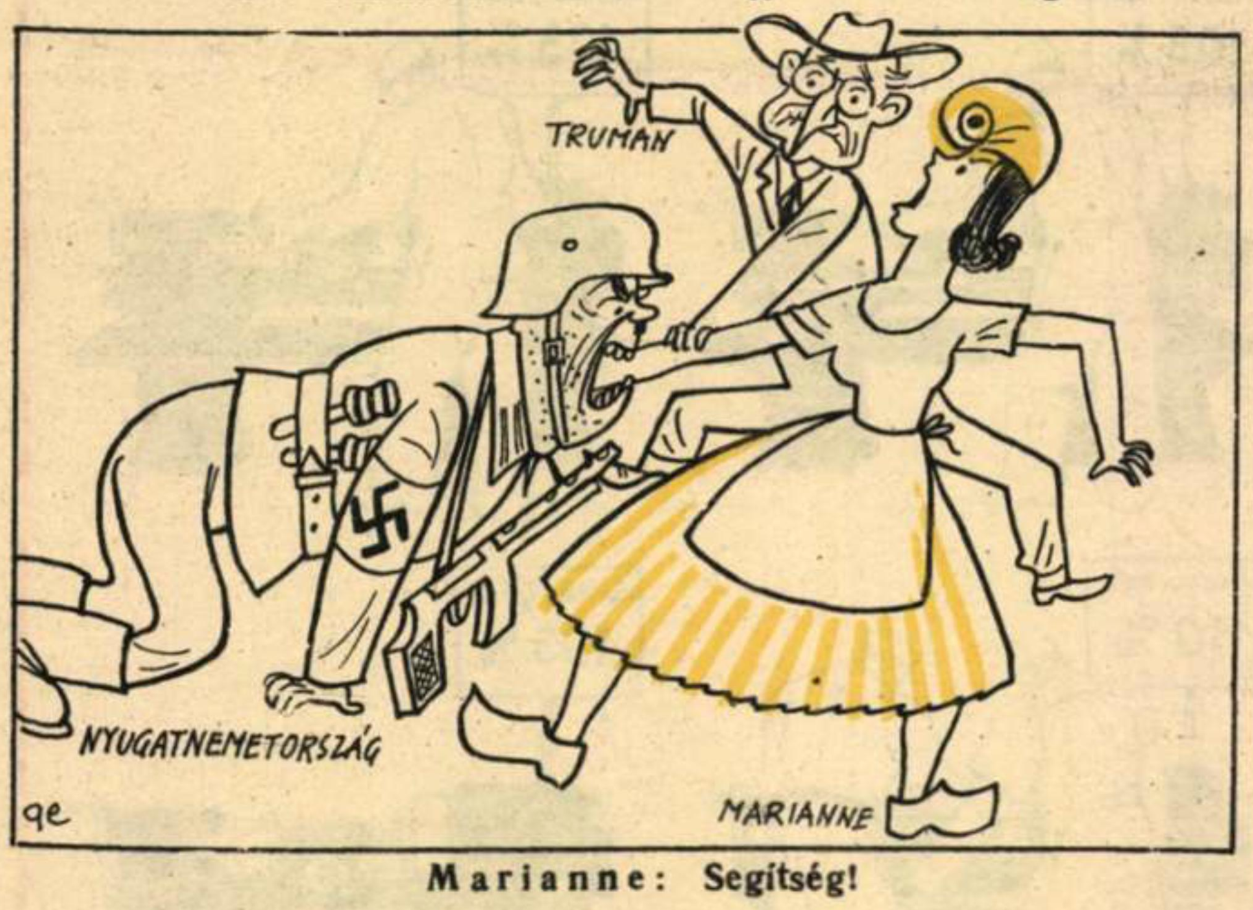

— Vissza ember! Nem látja a fekete macskát?!
— Ugyan miniszterelnök úr, csak nem babonás? Tegnap nem volt fekete macska, mégis háromszor leszavazták a képviselőházban.

Francia-nyugatnémet helyzetkép

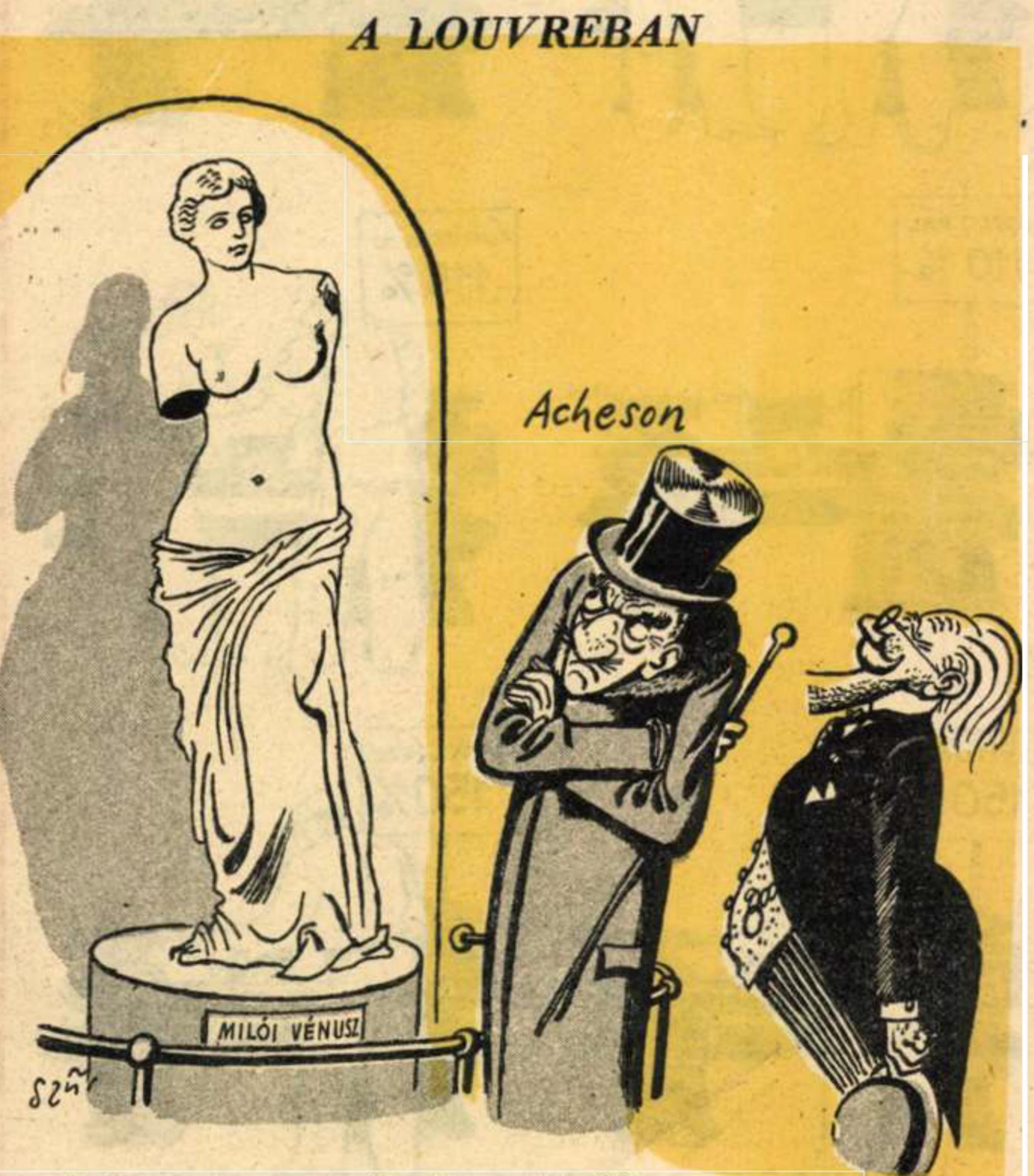

Truman: Tessék náci bácsi, a kisujját odaadom magának.

Marianne: Segítség!

A LOUVREBAN

Múzeumigazgató: Hogy tetszik?
Acheson: Sehogy'. Ugyis egyre kevesebben szavaznak ránk az ENSZ-ben, ennek meg még karja sincs, amit felemeljen...

MARK TWAIN: Mi a dzsentlemen?

Véletlen körülmény juttat hozzá, hogy prédikálhassak s a tanító szerepében léphessek föl. Tanulni is gyönyörű dolog, de tanítani sokkal gyönyörűbb és könnyebb is. A témát a „Daily Revue" egy hozzám intézett távirata adja. Itt a szövege:

„Melyik könyvében lehet megtalálni a „dzsentlemen" szó meghatározását?"

Az utóbbi hónapokban leveleket is kaptam hasonló kérdésekkel. Egyikre sem feleltem. De ha már a sürgönydrót is közbelépett, muszáj mondanom valamit.

Az egész ügyet az Associated Press ügynökség egy közleménye okozta. Missouri államának Japlin nevű városkájában nemrég meghalt egy ember, aki tízezer dollárt hagyott hátra azzal a céllal, hogy az ifjúság fejébe beverhessék, mit tart Twain, vagyis mit tartok én igazi dzsentlemennek? Ez engem nagyon meglepett, mert soha életemben nem foglalkoztam a „dzsentlemen" meghatározásával. A szónak valamikor nagyon határozott értelme volt, de jelenleg Amerikában és környékén minden világos és határozott értelmét elvesztette. A régi Angliában s a régibb Amerikában is a szó csak a leszármazásra vonatkozott, erkölcsi árnyalat nélkül. A dzsentlemen a legszörnyűbb gonosztetteket is elkövethette, öreg és ifjú undorodhatott tőle, de a dzsentlemen nevet nem vonhatták meg tőle.

A levelek megkapása után több hét mulott el és én még egyre nem értettem, hogy kerülök ebbe a kródóba. De megkaptam a sürgönyt és az ügy megvilágosodott. Nem, mintha eszembejutott volna, hogy mégis mondtam valamit, ami a dzsentlemenre vonatkozott, hanem az jutott eszembe, hogy négy évvel ezelőtt, március havában egy newyorki lapban egy hölgy kijelentette, hogy szerinte: nem dzsentlemen az, aki nem rendelkezik a legmagasabb műveltséggel.

Tehát Ádám nem volt dzsentlemen s a föltaláló Arkwright Watt, Morse és Stephenson sem voltak dzsentlemenek. S Washington és Lincoln sem. És... és én szintén nem.

Úgy látszott, hogy ez a kérdés meg van oldva. De a newyorki lapok már rég megszokták, hogy egyetlen fontos probléma sincs kellőkép átvilágítva, míg én ki nem nyilatkoztattam a véleményemet. Igy alakult ki, hogy valahányszor a lapok valami nehézségbe ütköznek, kiküldik hozzám riportereiket. Abban az időben beteg voltam éppen s igy nem jutottak be hozzám. Én senkivel egy szót sem váltottam a dologról, de mégis az egyik lap költött interjut közölt velem. Ott az állt, hogy én mit mondtam a dzsentlemenről.

A létrejött helyzetben megvoltak a humor elemei. Kicsavart és alacsonyrangú humoré. Mert aki csak hozzászagolt a dzsentlemen fogalmához, tudja, hogy a becsületesség, igazságosság, udvariasság hozzátartoznak s az adott esetben a lap szerkesztője kiküldött hozzám egy munkatársat, aki biztosan csirkefogó volt, de aztán kinyomatta ennek a csirkefogónak a művét, vagyis megcsalta a lap olvasóit. Mégis, ha kijelentettem volna, hogy ez a munkatárs nem dzsentlemen és a barátai arra kényszerítettek volna, hogy okoljam meg ezt a véleményemet, nagy zavarba ejtettek volna, mert a szónak mostanság zavaros a jelentése. Őszintén szólva mindez számomra: a negyedik dimenzió, plusz a kör négyszögesítése, plusz csillagászati elméletek.

Hadd jegyzek föl még két humoros részletet. A gyalázatos interju megtévesztett egy halálra készülő hiszékeny japlini polgárt és kárt okozott törvényes örököseinek, megfosztva őket tízezer dollártól, s nem hozta létre a „dzsentlemenség tanfolyamát". Szívettépően rossz tréfa volt ez.

De igazán nem tudnók megállapítani, mit jelent Amerikában a dzsentlemen? Egészében nem tudjuk, de legértékesebb részleteiben megkíséreljük. A többi ködbe, homályba, bizonytalanságba veszhet.

Mik a legjobb, legértékesebb vonásai az amerikai dzsentlemennek? Az udvariasság és a kifogástalan jellem. De mit értünk udvariasságon? A figyelmet mások iránt. Ám vajjon sok figyelmet látunk az amerikaiaknál mások iránt? Megfigyeléseim szerint erre a kérdésre tagadó választ kell adni. Tipikus vonás az amerikaiakban a figyelem mások iránt? Amennyire én tudom, legamerikaiasabb az amerikai vonásaim közül ennek a figyelemnek teljes hiánya. Még idegenek is elvesztik szokásos udvariasságukat, ha fölveszik az amerikai állampolgárságot.

Aki némi időt töltött külföldön, mondjuk nem többet egy évnél, s ha akárhol töltött vadak közt, akik meztelenül járnak vagy civilizált országban, olyan emberek közt, akik ruhát viselnek, akkor Amerikába visszatérve az első, ami szemébe szökik, a gorombaság és a faragatlanság mindenfelé. A sértegetés már a vámhivatalnál kezdődik s egy pillanatra sem szünetel.

Felszállsz a villamosra némán az örömtől, mert tele a szíved boldogsággal, a szemed könnyel s az agyadban ez dalol: „Hát igaz? Itthon vagyok?" S ebben a percben a kalauz rádkiált: „Hé, te, mozogj gyorsabban!" S erre különös világossággal furakodik a tudatodba, hogy csakugyan otthon vagy. S ekkor kezded megérteni, hogy a világ egyetlen másik országában sem, akár ősi, akár civilizált országában, Amerikán kívül, senki sem tudta volna ilyen kitűnően megsérteni jámbor szüleidet vagy ifjú nővéredet s ezt a sértést semmiféle emberek, az amerikaiakon kívül, el nem türték volna.

Eltűrjük, hogy a legelemibb jogainkat lépten-nyomon s minden órában megsértsék s a polgári tisztesség — teljesen ismeretlen fogalom az amerikai számára. Sohasem követeltük, hogy ismerjék el az amerikai nemzetet a világon elsőnek a gorombaságban, holott senki ezt az elsőséget kétségbe nem vonta volna, mert ebben nincs konkurrenciánk. Miért hallgatunk? Talán, mert mi vagyunk a világ legszerényebb nemzete? Lehet, hogy azért? Nem szerénységből őrizzük meg ezt a régi, csendes, egyáltalán nem amerikai jelmondatot: „E pluribus unum" — a sok közül egy — ahelyett, hogy helyettesítenők a másik, korszerű amerikai szellemmel teli jelszóval:

„Hé, te, mozogj gyorsabban!"

A rajzok a moszkvai „Krokodil"-ból valók.

A VÁMPIR

Tito: Kedves egészségére, nagyságos uram.

(Urzica, Bukarest)

RÉGI ISMERŐSÖK

Egy zenekritikus mondta egyszer, hogy egy operett bemutatóján állandóan meg kellett emelnie a kalapját. Amikor megkérdezték, hogy miért, közölte, hogy az új operettben szereplő melódiák mind kedves, régi ismerősei voltak.

Nemcsak melódiák lehetnek régi ismerősök, hanem szavak is. Az ember meghall egy új melódiát és töprengve ráncolja össze a homlokát: hol találkoztam én már ezzel? Az ember meghall egy mondatot és elgondolkodva néz maga elé: hol találkoztam én már ezzel?

A minap Koreában két foglyulejtett amerikai pilóta elmondta, hogy az ENSZ-csapatok koreai főparancsnoksága a következő parancsot adta ki: „Semmisítsenek meg mindent, ami eleven!" A parancs részletezve is volt: városokat, falvakat, embereket, növényeket, állatokat, mindent eltörölni a föld színéről.

Hol hallottuk már ezeket a szavakat ?

A töprengve összeráncolt homlok kisimul. Ezek a szavak olyan ismerősek, hogy nem kell sokáig gondolkozni rajtuk. Ezeket a szavakat egy bizonyos Schickelgruber nevezetű embertől hallottuk, aki később Hitler Adolf néven lett Ridgwayék elődje. Ő tömören így fogalmazta meg ezt az amerikai parancsot: „Ausradieren!"

Nincs mit tovább töprengeni, az ismerős fel van ismerve. És az ember homloka újra összeráncolódik, de ezúttal már nem a töprengéstől...

Aki szereti a kényelmet

GÁDOR BÉLA:

MÁS IS ÖREGSZIK

(Lírai költemény)

A „Csillag" című irodalmi folyóirat legutóbbi számában egyszerre két költő is bejelenti, hogy öregszik. Az egyik költő Illyés Gyula, a másik Zelk Zoltán. Persze a költők versben tárgyalják öregedésük lehangoló tüneteit, mindegyik a maga módján. Az egyik — Illyés — nemes rezignációval, a másik — Zelk — harcos mélabúval.

A versek szépek, ez ellen semmi kifogásom sincs. Az ellen sincs kifogásom, hogy e költők öregszenek. De az igenis megbotránkoztat, hogy ezt ország-világ előtt közhírré teszik, söt ha szerencséjük van, verseiket lefordítják idegen nyelvekre is és akkor Lengyelországban, Albániában, sőt Kínában is tudomást fognak szerezni arról, hogy Illyés Gyula és Zelk Zoltán öregszenek...

Miért? Ez a kérdésem. Miért éppen ők? Más talán nem öregszik?

Én magam rengeteg öregedő emberről tudok. Ott van mindjárt Góth néni, aki a házunkban a házfelügyelői tisztet látja el. Hetvenhatéves és minden vasárnap letotyog a kazánházba, hogy saját öreg kezeivel fűtse be a kazánt. Tudják ezt Albániában? Nem. Góth néni erről nem beszél, sőt a többi öregedő ember sem, akikre most gondolok és akik szerényen, titokban, rangrejtve hervadoznak s némán ballagnak az enyészet felé, hogy örökre sírba vigyék titkukat, miszerint haláluk előtt megöregedtek.

És ez így is van rendjén. Hová jutnánk, ha minden 40 és 50 év közötti egyén sorban állna a Gorkij-fasorban, a Csillag szerkesztősége előtt, hogy öregedésének minden újabb tünetéről leadja a bulletint.

Nem, nem, tisztelt költő kartársak, az öregedést nem lehet monopolizálni, tessék tudomásul venni, hogy más is öregszik. Sokan. Góth nénit már említettem, de öregszik például... Például öregszem én is. Igenis, én!

A multkor benéztem a tükörbe és megdöbbentem.

Ez egy borús, rosszkedvű, decemberi reggelen történt. Előző nap későn feküdtem le, a szám tele volt nikotinnal és a lelkem harcos mélabúval. Eszembe jutott, hogy hosszú idő után megvizsgáljam az arcomat. Tartósan legeltettem szemeimet a nékem oly kedves, egyénien barátságtalan vonásokon. Nem észleltem semmi különöset. Hajam sűrű, szemem ragyog, mint a drágakő, fogaim épek, alkalmasak a harapásra...

És akkor a fülemre esett a tekintetem. Jézus-Mária!

A fülem cimpáján felfedeztem egy vágást, egy eddig ismeretlen mélyülő vonást. Lehetséges volna?

A fülem öregszik.

Micsoda cimpa ez? Ernyedt, enervált húsdarab. És az egész fül! Ez volna az én fülem? Nem ismerek rá. Megereszkedett, megroggyant, olyan, mint egy nagyothalló, öregember füle. Hol voltam én, amig ez így tönkrement?! Szinte láttam az őszes szőrpamatot benne... Még jó, hogy sietnem kellett és nem volt időm, hogy verset írjak a fülemről.

De mindez feltámadt bennem, hogy a két öregedő költő verseit olvasgattam...

Én ismerem ezeket a költőket. Illyést láttam a napokban: arca pirospozsgás volt (igaz, hogy a feje elég kopasz), és a szeme villogott, mint a kés. Zelket elég sűrűn látom, mindig vidám, elégedett és kövér.

Ahány magyar költőre csak gondolok, mindegyik erős, boldog és kövér. Miért sajnáltatják magukat? Miért nem sajnálnak engem, aki sovány vagyok, kicsi és a fülem is öregszik!

Verseket fogok írni! Megírom, ha ég a gyomrom és rosszkedvem van. Mindent megírok, de nemcsak jambusban, hanem trócheusban, anapaestusban és daktilusban.

Akkor nagy leszek és kövér, sajnálni fognak és megkapom a Kossuth díjat. Akkor majd lefordítják különféle nyelvekre, hogy már a szódabikarbóna sem használ nekem.

És végre megtudják Lengyelországban, Kínában és Albániában, hogy milyen öreg fülem van nekem.

Ilyen egyéni tanulónak nem szabadna lennie

Konferencia után két nappal:
— Nem érdemes hozzáfognom, van még időm elég!

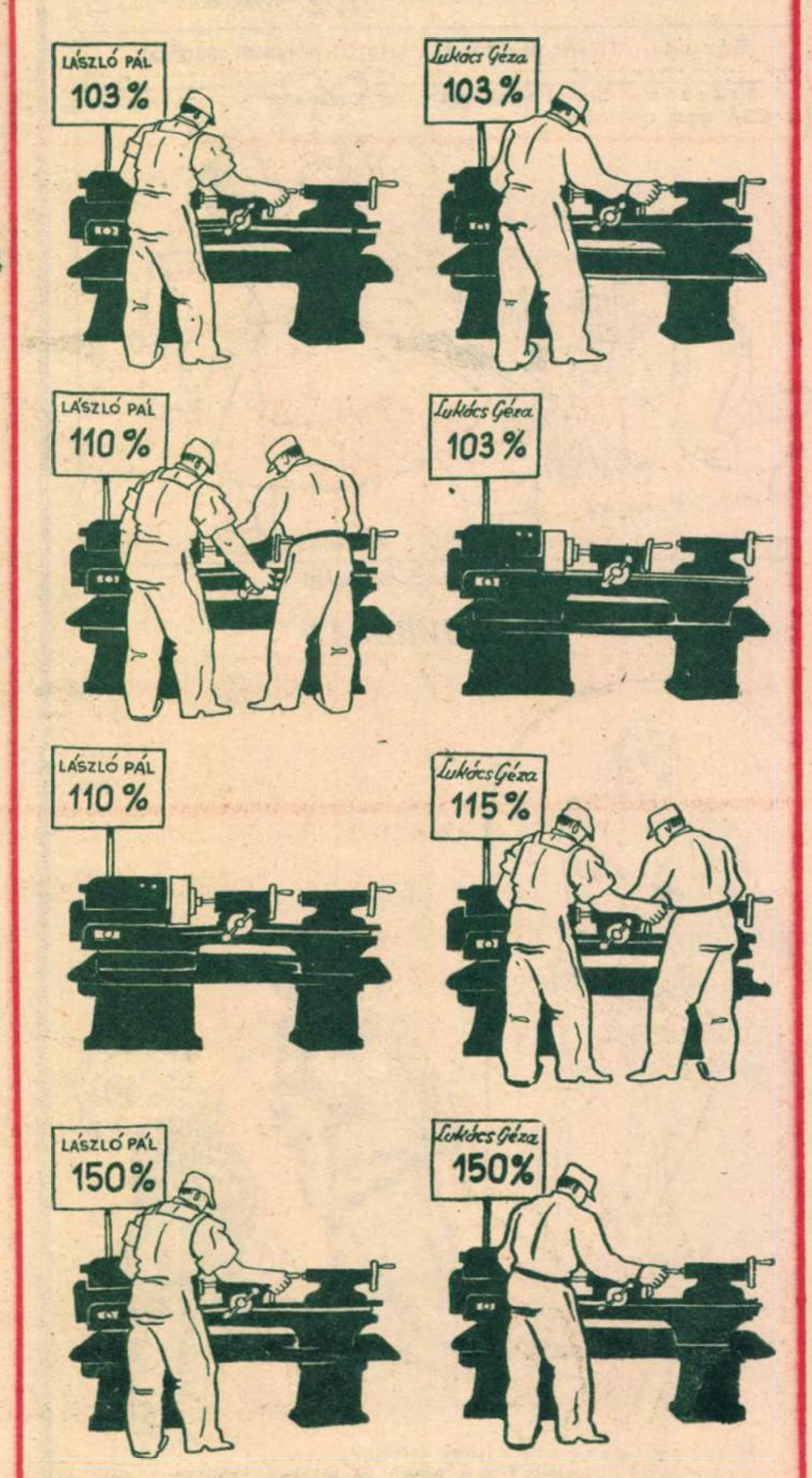
Konferencia előtt két nappal:
— Nem érdemes hozzáfogni, ekkora anyagot úgysem tudok ilyen gyorsan megtanulni!

Okos marha a Riska

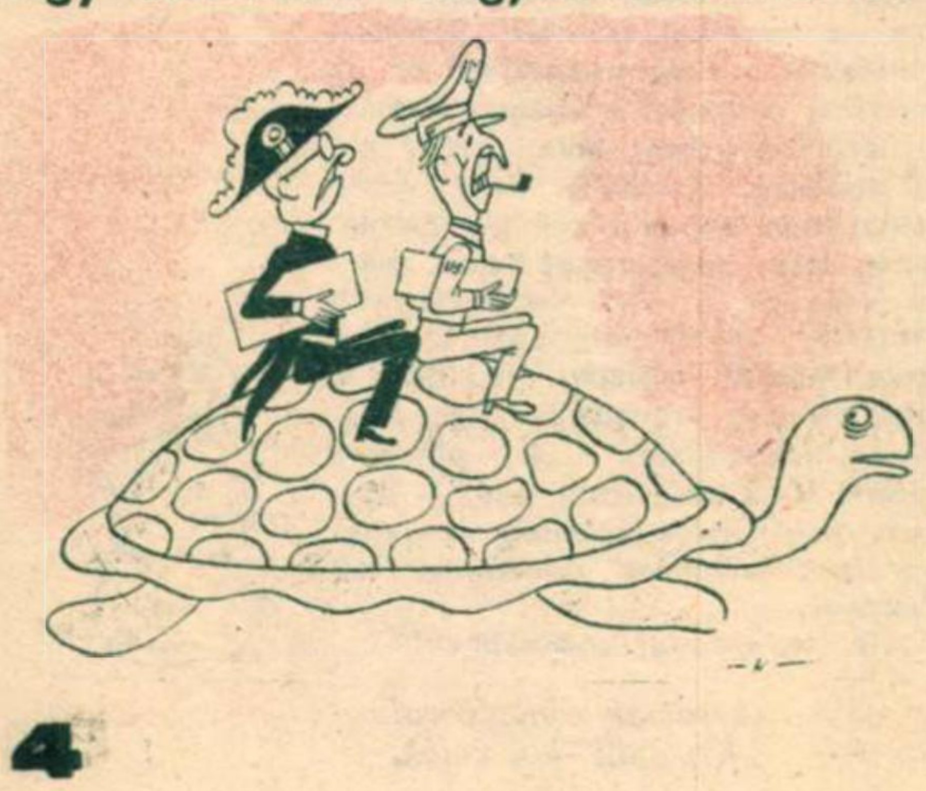
— Mari néni, mától kezdve az étkezéshez dupla adagot kérek!
— Megbolondultál, Riska?
— Nem én! Részt akarok venni a háromezerliteres tejmozgalomban.

Munkamódszerátadás

És így tovább!...

Az amerikai delegáció a koreai fegyverszüneti tárgyalásokra indul

ALI MAHER

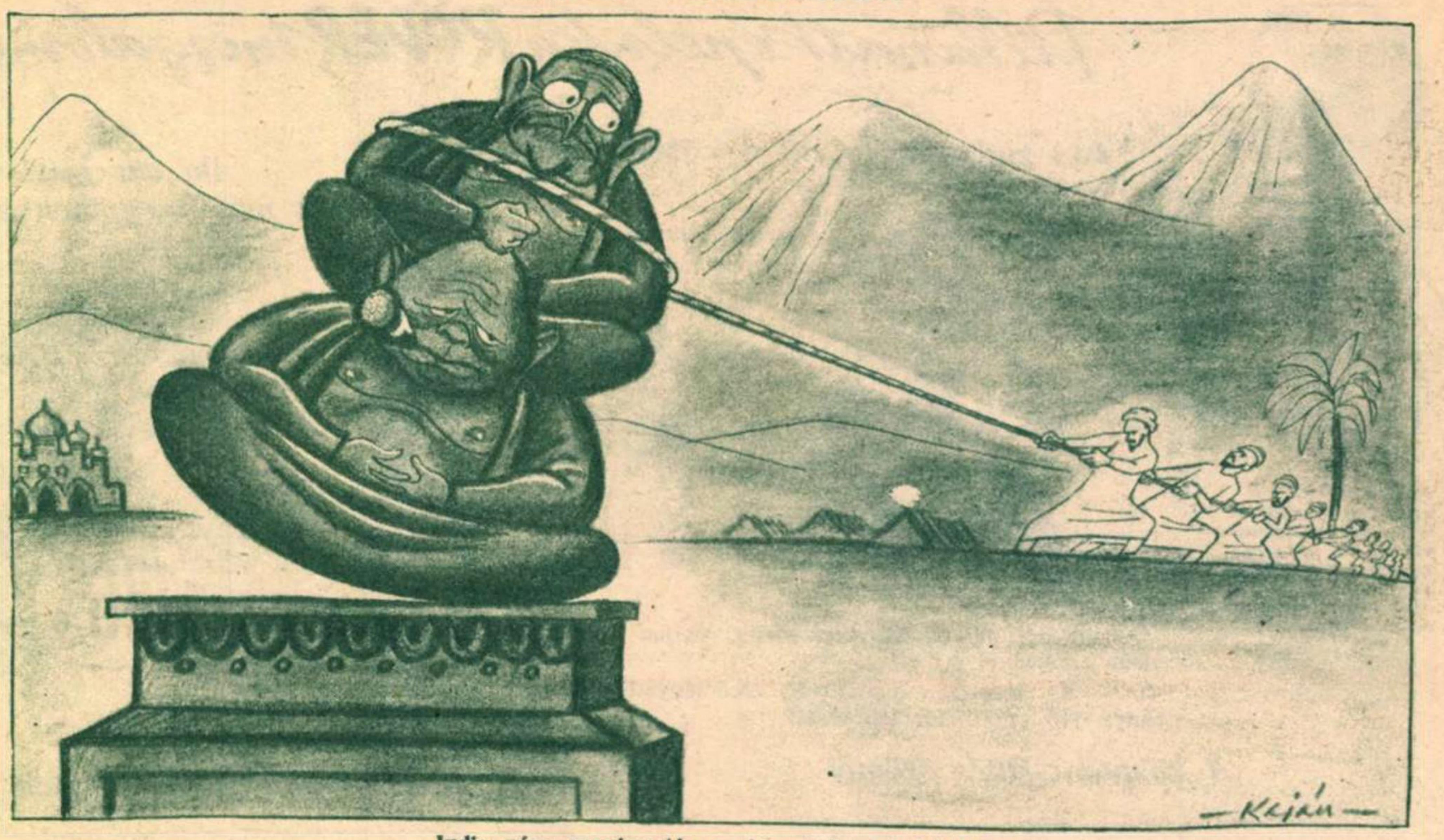

Ali Maher, Faruk király új miniszterelnöke — Egyiptom leggazdagabb ügyvédje, akinek régóta nagy üzletei vannak az amerikai kapitalistákkal. Most — ha lúd, legyen kövér! — belefogott a legnagyobb üzletbe: egész Egyiptomot szállítani akarja az amerikai kapitalistáknak.

Maher eddig akadálytalanul bonyolíthatta le üzleteit az amerikai maherekkel, zavartalanul vett és adott el részvényeket, ingatlanokat, mindent. Maher új adásvételi tárgyalásainak tárgya azonban Egyiptom. És Maher hamarosan rá fog jönni, hogy részvényekkel könnyebb seftelni, mint országokkal.

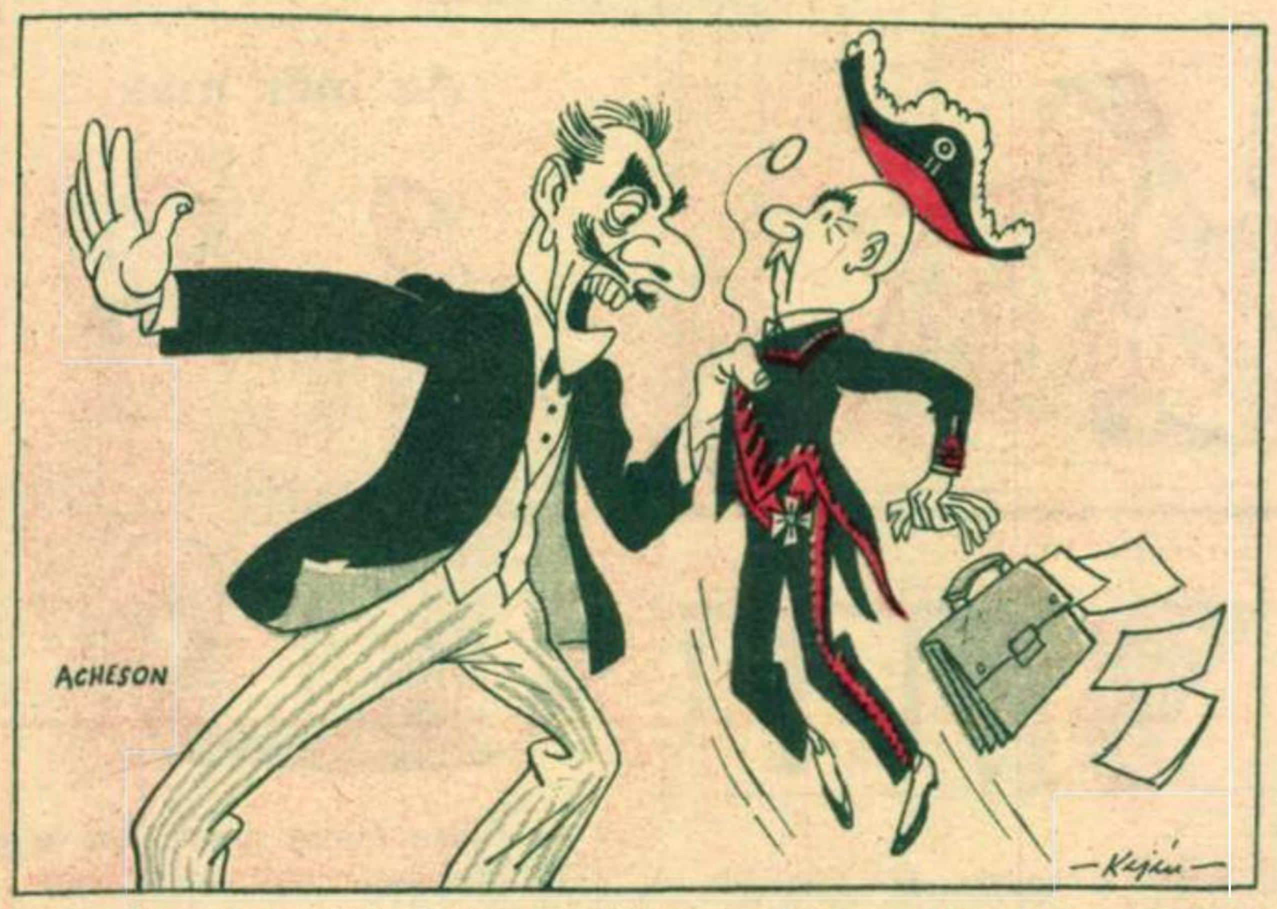
Mert részvények és ingatlanok adás-vétele esetén nem fordulhat elő az a kellemetlenség, hogy az áru nem hagyja magát.

Indiai választások

India népe megingatja az imperialista befolyást.

KI AZ AGRESSZOR?

Acheson: Szóval megértettük egymást, arra fog szavazni, hogy az USA nem agresszor!

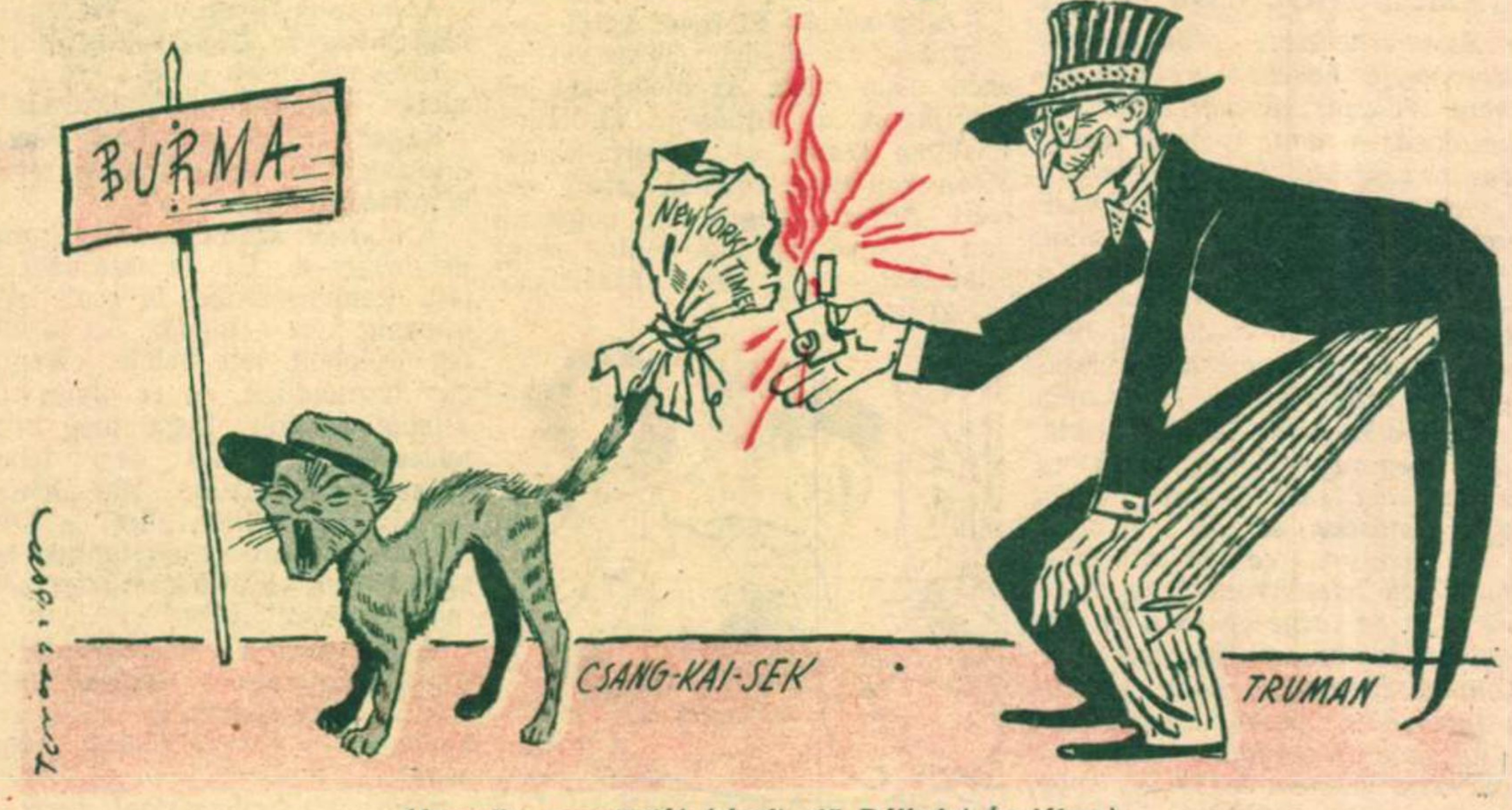
Mi ez?

Napfelkelte az indiai égboltozaton?

Nem! Ez a diadalmas magyar pingponglabda, amellyel versenyzőink megnyerték a bombay-i pingpong-világbajnokságot.

Délkeletázsiai megbizatás

(Amerika agressziót készít elő Délkelet-Azsiában)

Adóprés, nadrágszíjösszehúzás, lemondás, vaj helyett ágyú

Churchill beszédében

Eden: Idefigyelj, Winston, a mi parlamentünk nagyon dühös ám azért, amit mondtál!
Churchill: Na és? Nem neki beszéltem, hanem az amerikai kongresszusnak!

Egy malac sirámai

Fenve a kés, kikészitve a nagy tál
S mégis élek! Gazdám pedig szaladgál.
A vágási engedélyért fut és lót,
Eseng és sir, nem sajnálja a szép szót.
Am az engedélyre annyi pecsét kell,
Nem lehet azt győzni józan kedéllyel!
Kell rá stempli innen-onnan-amonnan.
Szegény gazdám azt se tudja, mi hol van.
Kell rá stempli ettől, attól, amattól;
Hivatalról hivatalra barangol . . .

Háznépének gyomra korog, ha rám néz.
Hideg télen nem étel az akácméz.
Csámcsognak már, ha fülemet vakarják.
S farkincámat szinte sózni akarják.
Enbennem is megvolna az akarat.
Adnám már a kés alá a nyakamat.
Nem élet már, ha az étel nem izlik,
S ha a szív, máj, toka, pofa behizik.
Nehezemre esik minden mozdulat.
Heverészve játszom itt a gróf urat.
Alig tudok szuszogni és röfögni.
Nem bánom, ha ólamat más örökli.

Halni vágyom, igen tisztelt hatóság!
E szándékom nem mese, de valóság!
E szándékot nyögöm, fújom, lehelem.
Adják ki az elbocsátó levelem!
Ne küldjék a gazdám ide, oda át!
Hadd egye már szalonnámat, a tokát.
Nagyokat nyel, valahányszor ideles.
Maholnap már ettől leszek ideges.

Kérem minden kövér disznó nevében:
Az engedély kiadása ne késsen!
Hatszor-hétszer menni érte ne kelljen.
Keserveink pohara már beteljen.
Hadd jöjjön a böllér már a gyilokkal!
Hadd legyen a konyha tele piszokkal.

Készségesen adom pucrom, beleim,
Sonka-célra mellső-hátsó feleim;
Kocsonyának csülköm, farkam, kobakom,
Mindenemet önszántamból odadom . . .
Adják ki hát Önök is a pecsétet.
A gyors munkát illeti csak dicséret.
Fokozzák a gyors-stemplizés hirnevét, —
Hadd legyen már belőlem is zsírpecsét!

Röfike röffenéséből jegyezte:
K. Tóth Lenke

EZ AMERIKA!

„Egy nagyon kemény télen Észak-Dakotában cölöpbeverő-gép mellett dolgoztam. Olyan hideg volt, hogy egyik munkásunk az ágyában megfagyott. A talaj olyan kőkemény volt, hogy nem tudtunk sírt ásni neki, fejére állítottuk a halottat, aki teljesen merevre volt fagyva, s a cölöpverőgéppel próbáltuk a földbe beverni. Hét nap és hét éjjel dolgozott a gép, amíg olyan mélyre vertük, hogy tisztességesen eltemetettnek tekintettük."

Ez egy pályanyertes hazugság, amelyet egy amerikai hazugság-klub, legutóbbi pályázata alkalmával, a legjobbnak és legeredetibbnek ismert el.

Pillanatképeink a RÖDER mozgalomról

Röder Béla kezdeményezése nyomán a sztahanovisták az ország minden üzemében segítik a 100 százalékon alul teljesítőket

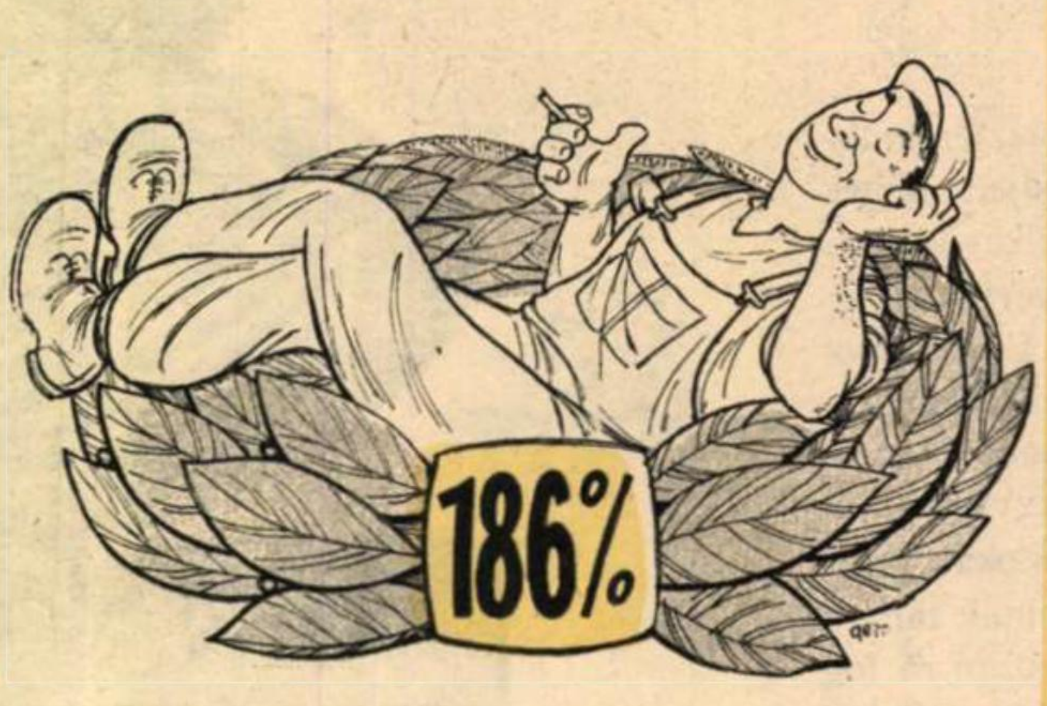
Aki tudja, hogy mi a kötelessége

— Nézd, milyen büszkén megy, vajjon ma milyen újabb eredményt ért el?

— Ma érte el a legnagyobb eredményét! Két tanítványa 110 százalékot teljesített!

Aki azt hiszi, hogy most már megpihenhet a babérain

A Fővárosi tanács újítása: piszokkal feketített üveg a hirdetőoszlop-villanyórákon

Előnye: a közönség nem panaszkodik a rosszul járó órák miatt, mert a mutató nem látható.

Az újítást bizonyára próbaképpen a Nemzeti Szinháznál lévő óra egyik felén mutatták be, ahol már hetek óta látható.

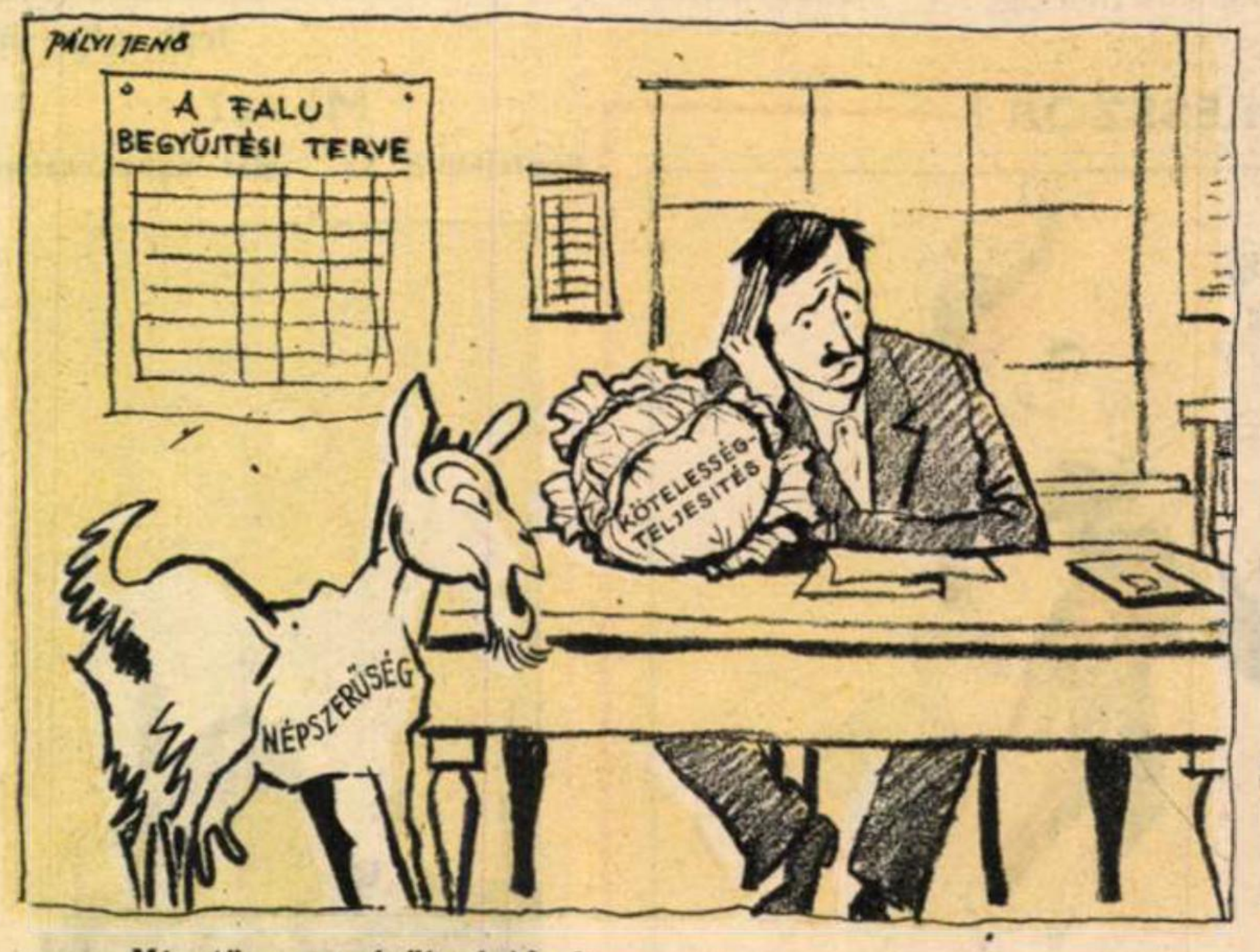
A központi fűtés örömei

— Fiacskám, mondtam, hogy tedd ki a kocsonyát az ablak közé megfagyni!

— De anyukám, a fűtőtest sokkal hidegebb!

Egy népszerűséghajhászó falusi tanácselnök

— Min töpreng elnök elvtárs?

— Azon, hogy miként csináljam, hogy a kecske is jóllakjon, a káposzta is megmaradjon — meg én is megmaradjak.

Az már más

— Olyan fontos munka ez, hogy csak túlórában tudja elvégezni?

— Hogyne, kérem, ez a túlórázók listája.

Le a bürokráciával!

PADLÓOLAJ AKADÁLYOKKAL

Mi, a Szarvasi Lábbelikészitők Kisipari Termelőszövetkezetének tagjai igyekszünk jó munkát végezni. Jó munkánk egyik akadálya a por, amely termelés közben keletkezik. Ezért a budapesti Áfort-központtól 30 kg. padlóolaj vételének engedélyezését kértük. Ez november 13-án történt.

1951 december 5-én az Áfort értesített bennünket, hogy a padlóolaj ügyében csak a Megyei Tanács adhat engedélyt.

1951 december 7-én Békés megye Tanácsától kértük a kiutalást.

1951 december 12-én a következő levelet kaptuk a Megyei Tanácstól: „Padlóolaj kiutalása iránti kérelmükre értesitjük, hogy az szabadforgalmi cikk, kiutalás nélkül vásárolható.“

1951 december 14-én a levéllel elmentünk a szarvasi Áfort-hoz, ahol a levél ellenére elutasitottak bennünket. Az Áfort megyei kirendeltségéhez küldtek.

1952 január 15-én írtunk a békéscsabai Áfort-nak. Az Áfort nem válaszolt, hanem áttette igénylésünket a békésmegyei KISZÖV-höz.

1952 január 23-án azt a választ kaptuk, hogy legközelebb ne az Áfort-hoz nyújtsuk be igénylésünket, hanem a KISZÖV-höz, de 75 nappal a negyedév előtt. (Tehát az 1952. január 15-én a békéscsabai Áfort-tól kért olajat már 1951 október 9-én kellett volna kérni a KISZÖV-től.) A levél további része még ennél is meglepőbb volt, mert azt irták, hogy amennyiben szükségünk van az olajra (!??), úgy alaposan megindokolva adjunk be igénylést.

1952 január 26-án nem azt írtuk meg, hogy már tizedszer adtunk be igénylést és ha nem lett volna szükségünk az olajra, akkor nem kértük volna, hanem úgy tettünk, minthogyha a KISZÖV valami egészen új ötletet adott volna nekünk és szabályszerű igénylést adtunk be.

1952 január 28-án a KISZÖV megint levelet írt, ezzel a szöveggel: „Anyagigénylésükkel kapcsolatban közöljük, hogy az olaj a 75 napos anyagok közé tartozik, melyet az első negyedevre október 12-ig kellett volna megigényelniök. Tehát jelen igénylésüket kiutalni nem áll módunkban kerethiány miatt.

Most, amikor elolvastuk a „megigénylésről“ szóló „kerethiányos“ értesitést, már egyáltalán nem tudjuk, hol mikor és miért igényeljünk olajat. Azt megállapitottuk, hogyha valakinek valamire szüksége lesz, ezt a tényt már 75 nappal előbb jósoltassa meg, mert csak akkor kapja meg az árut.

Még csak annyit, hogy a Szarvasi Ruházati KTSZ szóbeli kérésre szinte percek alatt olajkiutalást kapott ugyanattól a megyei KISZÖV-től, amely minket 75 nap előtti „megigénylésre“ utasitott.

DOROSZLAI ERVIN
felelős könyvelő.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi január 5-i számában panasz jelent meg a balatonfüredi hordójelző állomással kapcsolatban. A cikk nyomán, a minisztérium utasítására a veszprémmegyei tanács 1952 február 1-én a hordójelző állomást megnyitotta.

Belkereskedelmi Minisztérium.

„öltöző vagy termelési grafikon“ címmel, Richter Nándor dolgozónk panaszát közölték. A cikk helyesen tárta fel azokat a nehézségeket, amelyek az öltöző megvalósítása körül felmerültek. A kérdést azonban már a kollektív szerződést ismertető termelési értekezleten is megbeszéltük és így Richter elvtársnak tudnia kellett volna, hogy március 15-ig az öltöző elkészül.

Kovács Miklós vezérigazgató
Kistext.

Radványi János a „Le a bürokráciával!“ rovatban panaszolta, hogy csomagja eltünt a postán. A minisztérium megállapitotta, hogy hiba történt. Sárbogárd község körzeti postahivatala Radványi János részére 100 forint kártéritést fizetett ki. A Ludas Matyi útján kérjük azokat, akiknek csomagjuk tünt el, érdeklődjenek a Keleti-postahivatalban (Verseny-u. 1.), ahol többezer kézbesitetlen csomag van. A gyenge csomagolás vagy az elveszett címfüggvények miatt ezeket a csomagokat nem lehetett kézbesiteni.

A Közlekedési és Postaügyi Minisztérium Sajtószolgálata

Magas vérnyomás az „Alacsonynyomású“ miatt

A Belkereskedelmi Minisztérium sajtócsoportja nevében írjuk panaszunkat. Valami müszaki zavar következtében — amit a posta eddig többszöri kérésünk ellenére sem javitott meg — az Alacsonynyomású Szerelvényeket Gyártó ES-t hivónak mindig a mi számunkat kapcsolja a telefonközpont.

Amikor feltalálták a telefont, nem gondolták, hogy ez mennyi keserűséget okoz majd nekünk. Egész nap az Alacsonynyomást kérik tölünk Eleinte megmagyaráztuk, hogy mi nem vagyunk sem alacsony-, sem magasnyomásúak, sőt az sem vezetett eredményre, amikor közöltük, hogy a sok telefonbosszúság miatt egyre több az idegesek és a magas vérnyomásúak száma hivatalunkban.

Könnyü elképzelni, hogy mit jelent számunkra, amikor munka közben megszólal a telefon, Jászai kartársat kérik és nem hiszik el, hogy nem ismerjük. Dühösen állitják, hogy Jászai igenis ott van, feltétlenül kapcsoljuk, mert a MÁVAG beszél. Ezután a Kohó- és Gépből Bádogfi Zoltán keresi Wohl elvtársat, pár perc mulva az ipari szerelvények kér „bárkit“. Persze nem hiszik el, hogy „bárkit“ nem tudunk adni.

Dél felé régi ismerőseink jelentkeznek. Ilonkát és Katicát keresik. Ebéd után a „Mérlegsúly“ Kincsesnét kéri. Meg sem várják, hogy valamit válaszoljunk, már diktálják a neki szóló üzenetet. Még mindig azt hiszik, a Mérlegsúlynál, hogy megkapják azt a mészkövet, amelyet Kincsesnének kell szállitani.

A rekordot Vécseiné tartja, aki állandóan Deisz Mártát kéri. Második a rangsorban Ceglédi, aki Welisch főmérnököt keresi állandóan. És így megy reggeltől délután ötig. Most, amikor ezt a levelet diktálom, Stauffer zsilzóról faggatják kartársamat. Kétségbeesetten jelentette ki, hogy ő eddig csak Stauffer-sajtról hallott, zsilzóról soha.

Talán ez a panaszlevél elősegiti, hogy a posta kijavitsa a hibát.

Krivátsy Péter
Belkereskedelmi Minisztérium

Rejtvény a tányérban

A soroksáriúti Ételgyár küldi üzemünknek az ebédet. Néha jó az ebéd, néha rossz. Az utolsó két héten javult a minőség. Örömünk azonban korai volt, mert január 30-án rejtvényt tálaltak ebéd helyett. Amikor megnéztük, hogy mi van a tányéron, nem tudtuk megállapítani, hogy mit küldött az Ételgyár.

Az ebéd ismertetőjele: szálas, mint a savanyúkáposzta, színe: mint a szurok, szaga és íze: leírhatatlan. Egy-két kanállal eltünk, de nyomban az Italboltba kellett mennünk, hogy egy fröccsel, azután az espressóba, hogy egy duplafeketével egyensúlyozzuk a lenyelt falatokat. Kérjük a Ludas Matyit, fejtse meg a rejtvényt és állapítsa meg, hogy az Ételgyár miből, hogyan készítette a január 30-i ebédet

A Szabadság Állami Áruház
dolgozói
Bartók Béla-út 26.
28 aláírás

Munkás cigaretta

A nemesmedvesi Szövetkezeti Boltban vásároltam egy csomag Munkás cigarettát. A pécsi dohánygyár csomagolta. Amikor kibontottam, nyolc darab fél cigarettát találtam benne.

Vicza Ferenc,
Nemesmedves (Vas megye)

Elvették a kultúrtermünket

A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár DISZ-szervezetét sorozatos sérelmek érték. Mult év elején kiutaltak részünkre klubhelyiséget. Lelkes munkával kicsinosítottuk, de mire készen lettünk, könyvtárnak vették el.

Kiutaltak számunkra egy másik helyiséget is. Ezt is tatarozni kellett. Rendbehoztuk, de csak három hónapig volt a mienk. Ezt is elvették. Népbolt lett belőle. Kaptunk egy harmadikat, de ez olyan rossz állapotban volt, hogy még a leglelkesebb munkával sem lehetett volna rendbehozni. Hat hónapig kultúrterem nélkül állott a DISZ-szervezet. Nemrég megtudtuk, hogy egy üresen álló hentesüzlet alkalmas lenne céljainkra

A magyaróvári lakáshivatal kiutalta. Ugyanez a lakáshivatal — mielőtt megkezdhettük volna a takarítást — elvette tőlünk a helyiséget.

Nem tudjuk megérteni, hogy Mosonmagyaróvár községi tanácsa és lakáshivatala miért nem támogatja a gyár DISZ-szervezetét, miért nem adnak végre egy olyan helyiséget, amelyet berendezhetnénk, használhatnánk — és nem vennének el tőlünk.

KUBIK ZOLTAN

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

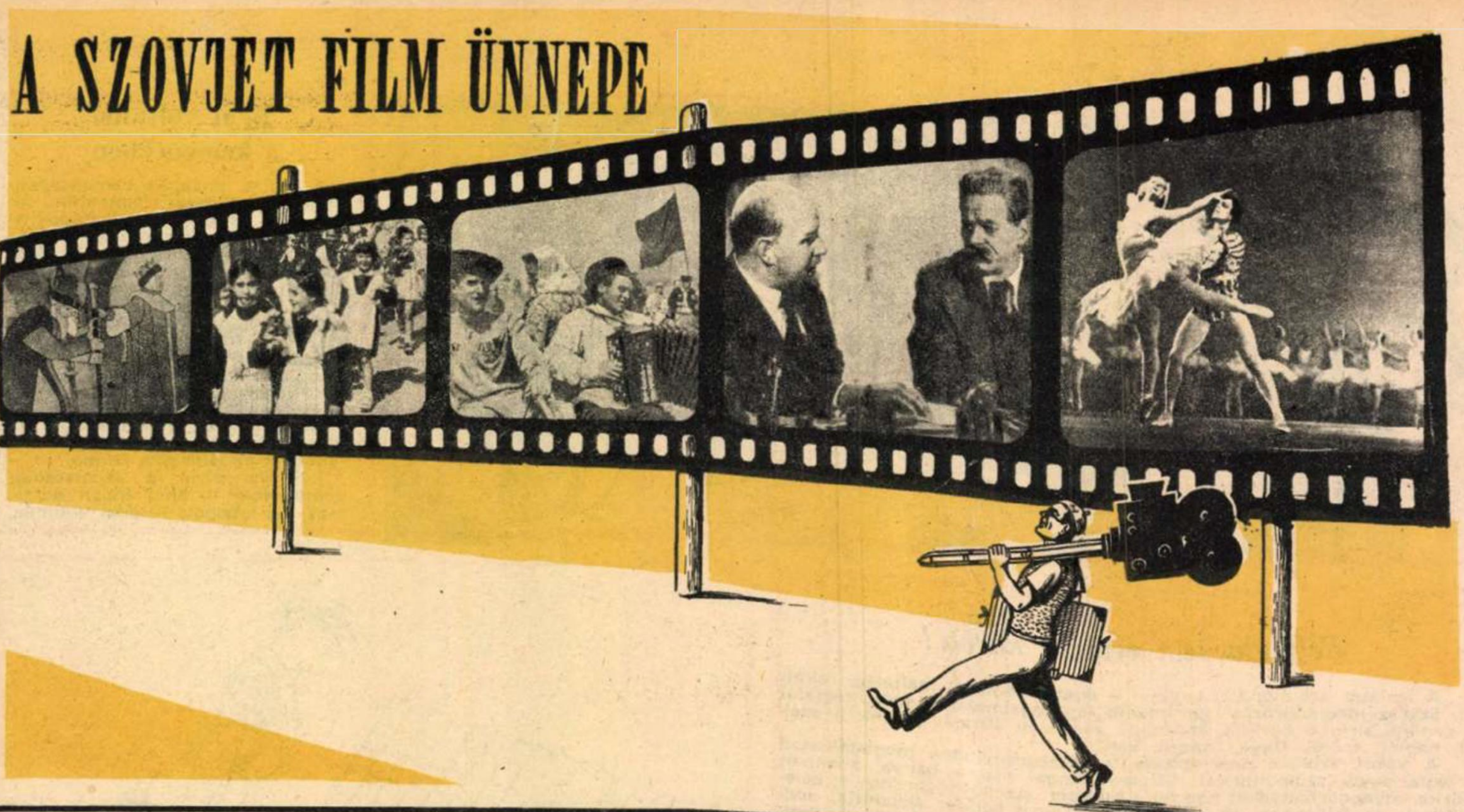
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.,
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285

Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

A SZOVJET FILM ÜNNEPE

Darvas Szilárd:

Kell, vagy nem kell?

A napokban az élet nagy problémáiról töprengtem, szóval éppen a kritikusaimtól sokat hangoztatott elmélyülés bonyolult útjait jártam, amikor levelet hozott számomra a posta. Ankétre hívott meg benne a Színház és Filmművészeti Szövetség, egyúttal közölve velem a megbeszélés tárgyát is:

„Kell-e revü és ha igen, milyen legyen?"

Az ankét csak egy hét mulva lesz, de lelkiismeretes ember lévén azonnal hozzákezdtem a téma feldolgozásához. Gondolatokba mélyedtem.

Tényleg, kell-e revü?

Nekem pillanatnyilag nem kell, de ez semmit se jelent, mert bármely pillanatban olyan revüszükségletem támadhat, hogy még. Gyakran van így az ember. Ha például most megkérdezné tőlem valaki, hogy kell-e egy kalapács, gondolkozás nélkül nemmel felelnék, viszont lehet, hogy két nap mulva egy szöget kell bevernem otthon a falba és a szomszédba megyek a kalapácsot kölcsönkérni.

Ez idáig kétségkívül a műfaj megtartása mellett szól, azonban elvtársak, ne tekintsük a vitát lezártnak, vessük fel a ló másik oldalát is és tárgyaljuk ki a kérdést részletesen.

Másodszülött gyermekem, Ferenc, akinek — hogy előadásomat mások állásfoglalásával is alátámasszam — véleményét kértem az ügyben, két savanyú cukorért és egy egészen vékony szelet csokoládéért hajlandó volt a revüről egyszersmindenkorra lemondani. Elhamarkodott dolog lenne azonban ennek alapján kategorikusan kijelenteni, hogy nem kell a revü.

Egyetlen ötéves gyerek se tévedhetetlen.

Menjünk azonban egy lépéssel tovább és fogadjuk el kiindulópontnak azt, hogy kell a revü. Ebben az esetben azonban még mindig tisztázatlan az, hogy milyen legyen. Olyan revüszerű revü-e vagy másféle.

A revüszerű revü helyessége mellet bizonyít az, hogy számtalan versszerű verset és drámaszerű drámát írnak, tehát némikép kitaposott útnak számít. Persze erre bárki előállhat azzal az olcsó érvvel hogy kell-e dráma és ha igen, milyen legyen, de úgy gondolom, ez nem más, mint a kérdésnek mellék vágányra való terelése.

Revü vagy nem revü, ez itt a kérdés.

Hátra van azonban a legnehezebb probléma. Tegyük fel, hogy nem kell a revü. Milyen legyen ebben az esetben?

Itt aztán a legnagyobb zűrzavar uralkodik. Más vonalon is megfigyeltem már, hogy egy csomó olyan dolognál, amire semmi szükség sincs, mennyire megoszlanak a vélemények az ügy sürgős kivitelezését illetően. Mindenkinek van valami bölcs és határozott elképzelése, amelyet aztán tüzön-vizen és gyorsan keresztülvisz.

Ez alól a revü sem kivétel.

Végső következtetésem tehát a következő: mondják ki, hogy nem kell a revü és ezzel párhuzamosan rögtön nyissanak még két revüszínházat hogy a tétel helyességét minél szélesebb körben bizonyitsák.

Ettől függetlenül, ha valakinek ez a kis írásom nem nyerné meg a tetszését, nyugodtan hívjon össze egy ankétot a Tatterzálban és tisztázza, hogy kell-e kroki és ha igen, mért nem.

Ludas Matyi SZÍNPADA

KATONADOLOG

Kaliforniai hír: „Amerikai katonák kisebb bűncselekményeket követnek el és becsukatják magukat, hogy a Koreába való szállítást elkerüljék."

Katona: Fel a kezekkel agg üzlettember! Rabolni óhajtok!

Bankár: Jól van, jól van hősöm! Holnap indul a hajó, mi?

Katona: Magának ahhoz semmi köze! Adja ide az értékeit, mielőtt megeresztek egy sorozatot!

Bankár: Nézze, nekem ne színészkedjék! Tudom, csak be akarja záratni magát, hogy ne vigyék a frontra!

Katona: Tudja mit? Gondoljon, amit akar, de elmélkedés közben nyújtsa át a vacakjait, ha nem szeretne a másvilágon náthát kapni a lyukas bőre miatt.

Bankár: Jó pofa! Csuda jó pofa! Ügy beszél, mint egy valódi gengszter. De engem nem szédít meg. Maga egy gyáva kisfiú, aki nem akar a frontra menni. Ha-ha!

Katona: Dögölj meg! *(Lő, a Bankár elnyúlik. A Katona mellette térdel és üríti a zsebeit, mikor a katonai őrjárat betoppan.)*

Őrmester: Mi van boy? Elájult a pali?

Katona (felugrik dühösen): Magukat is pont most fújta erre ez a rohadt kaliforniai szél!

Őrmester: No-no! Mit mókázol? Ha nem jövünk erre, akkor hogy fedezzük fel ezt az álrablást? Persze, te sem akarsz holnap hajóra szállni! De miért döglik ez a pohos civil még mindig a földön?

Katona: Az nem is olyan nagy csoda. Maga sem futkosna négy golyóval a hasában!

Őrmester: Micsoda?! Te valóban lelőtted?!

Katona: Szerintem jobban nem is lehet lelőni valakit.

Őrmester (örömmel): Hiszen akkor te valódi gengszter vagy! Igaz?

Katona: Csuda éles esze van őrmester, hogy erre rájött! De mit örül úgy neki?

Őrmester: No hallod? Hiszen akkor te nem lógós vagy, hanem egy igazi bátor, kemény harcos! A holnapi hajón már rajparancsnok leszel!

Katona: No és ez a hulla?

Őrmester: Ne törődj vele! Majd azt mondjuk, hogy csak előképzés volt Koreára.

Függöny.

VIDRANYI ISTVAN

Aki a kulákra hallgat — *Aki a népnevelőre hallgat*

— Hurrá! Győzelem!
— Mennyit nyomultunk előre?
— Semmit. A tárgyalásokat sikerült újabb negyvennyolc órával elhúznunk...

Kozmetika az ENSZ-ben

(Amíg egy amerikai delegátus eljut odáig...)

Bent voltunk a kemencében

A téglát hatalmas kemencében égetik ki. Először felmentünk a kemence tetejére, ahol Oppovits Szaniszló fűtő felnyitotta a számtalan tűznyilás egyikét és kis tűzijátékot rögtönzött számunkra. Amikor már elég forró lett a talaj a lábunk alatt, kísérőnk ezt mondta: „Jöjjenek, most bemegyünk a kemencébe!“ „A . . . a kemencébe?“ — kérdeztük kissé riadtan, hiszen odalent lángtenger háborog. Szerencsére, több kemence van és mi abba mentünk, amelyben nem égett a tűz. Kiégett és lehűlt téglahegyek várakoztak elszállításra benne.

Idő hiányában a szomszédos kemencében — ahol éppen hatalmas tűz lobogott — nem voltunk.

Bánya a föld felett!

Az itteni agyagbányában felszíni fejtés folyik. Sinkovits József, a bánya vezetője roppant ötletes ember. A legutóbbi ötletnapra az a remek ötlete támadt, hogy jó lenne 100 forint. Hét ötletet adott be és meg is kapta a százast. „A következő ötletnapra már megint eszembe jutott egy remek ötlet!“ — mondotta.

Nem kérdeztük meg tőle, hogy mi az ötlete. Biztosan megint kellene legalább 100 forint. De azért reméljük, hogy Sinkovits elvtárs nemcsak a 100 forint kedvéért töri ötletes újításokon a fejét.

Féltégla sem veszhet kárba!

A lexikon azt mondja: téglafal — égetett téglából malterba rakott fal. Száraz meghatározás! Én inkább így fogalmaznám meg: téglafal — életünk sírighű barátja, örömünk, bánatunk tanuja, őrzőnk a széltől, naptól, esőtől. Ugye, igazam van?

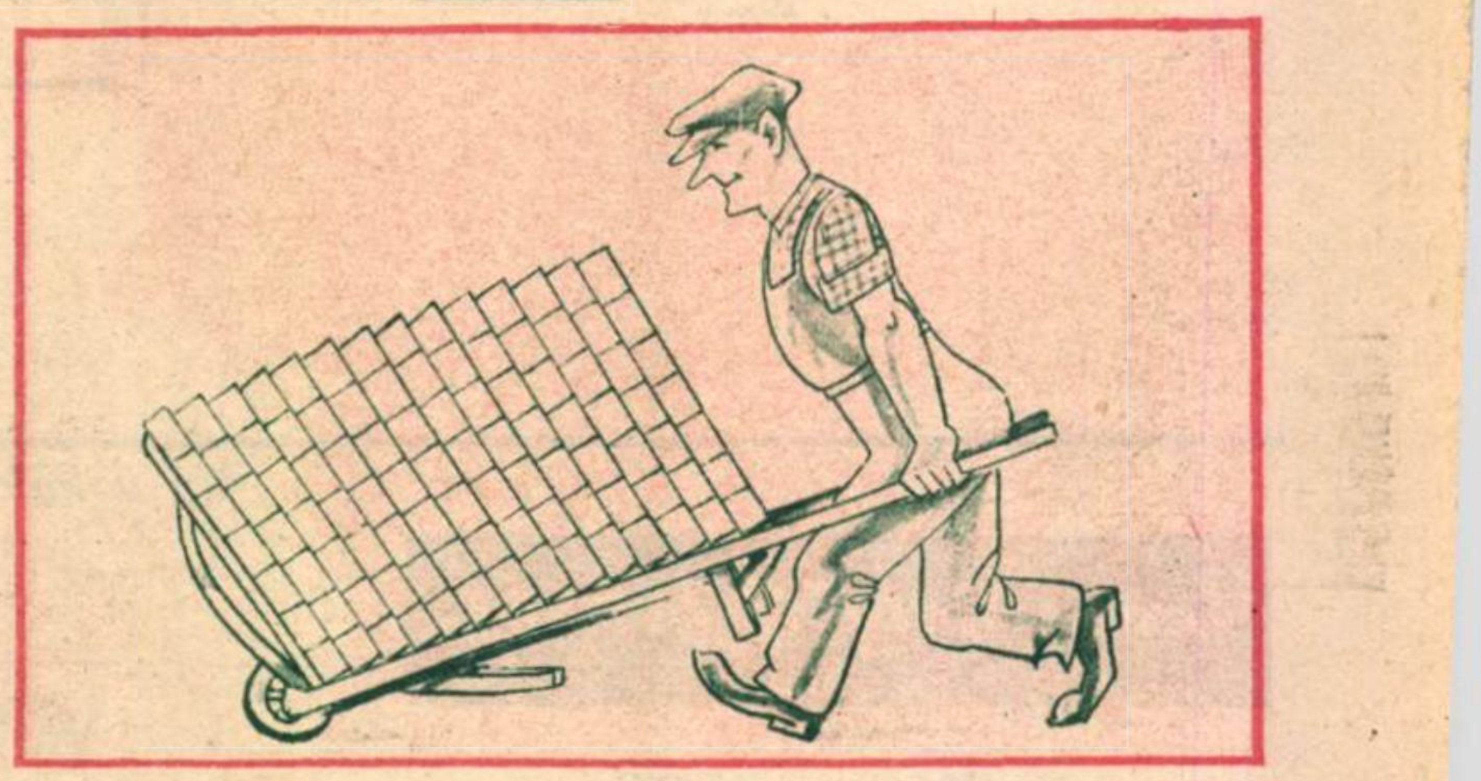
A város szívétől nem messze, a Jászberényi-úton megtalálhatod a tégla egyik szülőotthonát. Sötéten tátogat rád a bánya, ahonnan szürke agyaggöröngyöket hoz fel a csillesor. Az agyaggöröngyök belehullanak az őrlőgépbe, törőhenger töri, finom henger finomítja, nedvesítő nedvesíti, keverő keveri, prés téglaformává préseli, vágógép téglanagyságra vágja, szárító szárítja és végül a kemence kiégeti. Több mint 700 ember dolgozik itt. Gondold csak el, naponta annyi téglát termelnek, amennyiből 10 egyszobás lakást lehet felépíteni. Hány fiatal pár tervezi jövőjét és közben ott szerepel első helyen: „majd lesz egy kedves, szobakonyhás lakásunk“. És ugyanakkor, itt a Kőbányai Téglagyárban már hozza is egy sor csille az anyagot és a kemencéből száz- és százezerszám kerülnek ki a szürkére égetett téglák, hogy azután egy napon ott tornyosuljanak valamelyik üres téren, állványok jelenjenek meg, kőművesek és malteroslányok, csikorogjanak a talicskák kerekei és te — aki elmégy napról napra az épülő ház mellett — egyre csak azt mondod, csodálkozva és boldogan: „nohát, mintha a földből nőne ki, úgy húzzák fel a falakat...“

A Kőbányai Téglagyárban nemcsak gyártják a téglát, hanem saját készítményű tégláikból mindjárt építkeznek is. Az ország legkorszerűbb téglagyára épül itt, nyáron üzembe is helyezik és valahányszor elmegy valaki a felépült gyárépület mellett, büszkén néz fel rá: „hiába, ez a mi téglánkból készült, nagyszerű gyár lesz ez!... Meglássátok, csabaiak, mit hozunk mi ki ebből“. A csabaiak a Békéscsabai Téglagyárat jelenti. Ez a gyár most vette el az élmunkás csillagot a kőbányaiaktól és azt ők — élükön 27 sztahanovistájukkal — mindenáron vissza akarják szerezni.

A fedett, oldalfal nélküli szárítóban végeláthatatlan bástyákba tornyozva áll a rengeteg tégla. Hová kerülnek, milyen építkezésekhez, gyárak fala, iskolaépület, lakóház lesz-e belőlük — senki se tudja. A malter szorosan összeköti majd őket és ők szeretettel veszik körül a gépeket, vagy a szobakonyhában élő fiatal párt, vagy az óvoda falai között nevetve játszadozó gyerekeket . . . Bárhová kerülnek, mindenhol az emberi munka nagyszerűségét hirdetik.

A tégla érték, a téglát szeretni kell. Éppenezért, bárki, bárhol féltéglával veri a mellét, vedd el tőle, mert még egy féltéglának sem szabad kárbavesznie!

(vajda)

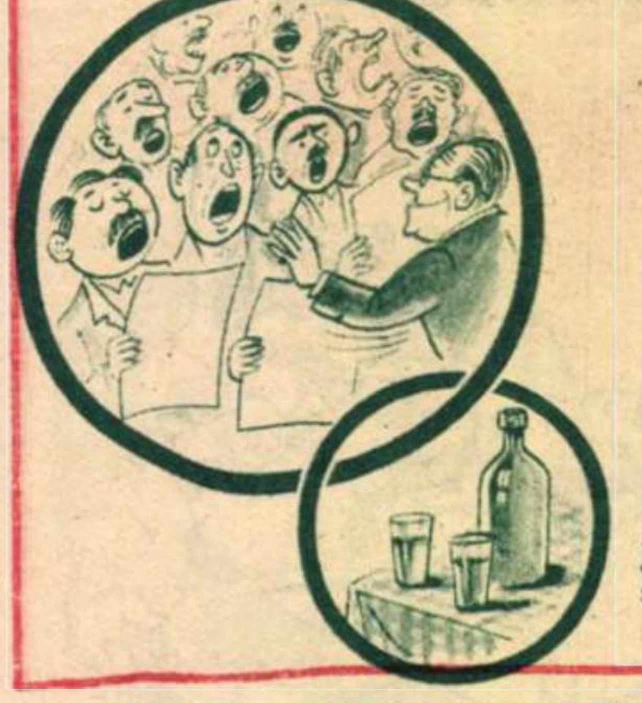

A téglakihordók sztahanovistája Ádám József elvtárs. A kiégetett téglahegy tetején rakja meg kocsiját, aztán lejtős pályán tolja a kemence kürtőalakú nyílásához, ahol csak meggörnyedve lehet kitolni a kocsit. És most képzeljük el, hogy a kocsin legalább 100 tégla van . . .

Bemutatjuk Penninger Andrást, a gyár egyik ifjú dolgozóját, a legügyesebb lóhajtó-gyereket. Ül a kiskocsin, hajtja a lovat, gyors tempóban, hogy minél előbb a rakodóhelyhez érjen a tégla. Az volt a szerencsénk, hogy leheveredett a kokszkályha mellé egy pillanatra, különben le sem tudtuk volna rajzolni, úgy vágtatott kocsiján . . .

A Kőbányai Téglagyár nemcsak téglát készít, de padlólapkeramitot is. Naponta annyi padlólap hagyja el a gépeket, amennyiből 25 konyha padlóját lehet beburkolni. És ebben a munkában két nő halad az élen. Bruhánszky Józsefné és Cseh Vilmosné. Mindketten sztahanovisták.

No, itt van ismét egy kocsittoló fiatalember. Kocsiján nyers téglák sorakoznak és ő máris szélvészsebesen gurítja a szárító felé. Neve: Birgés Antal, született: Nagykátán, életkora: 16 év. Igéri, hogy érdemes megjegyezni a nevét, mert hamarosan sztahanovista lesz belőle.

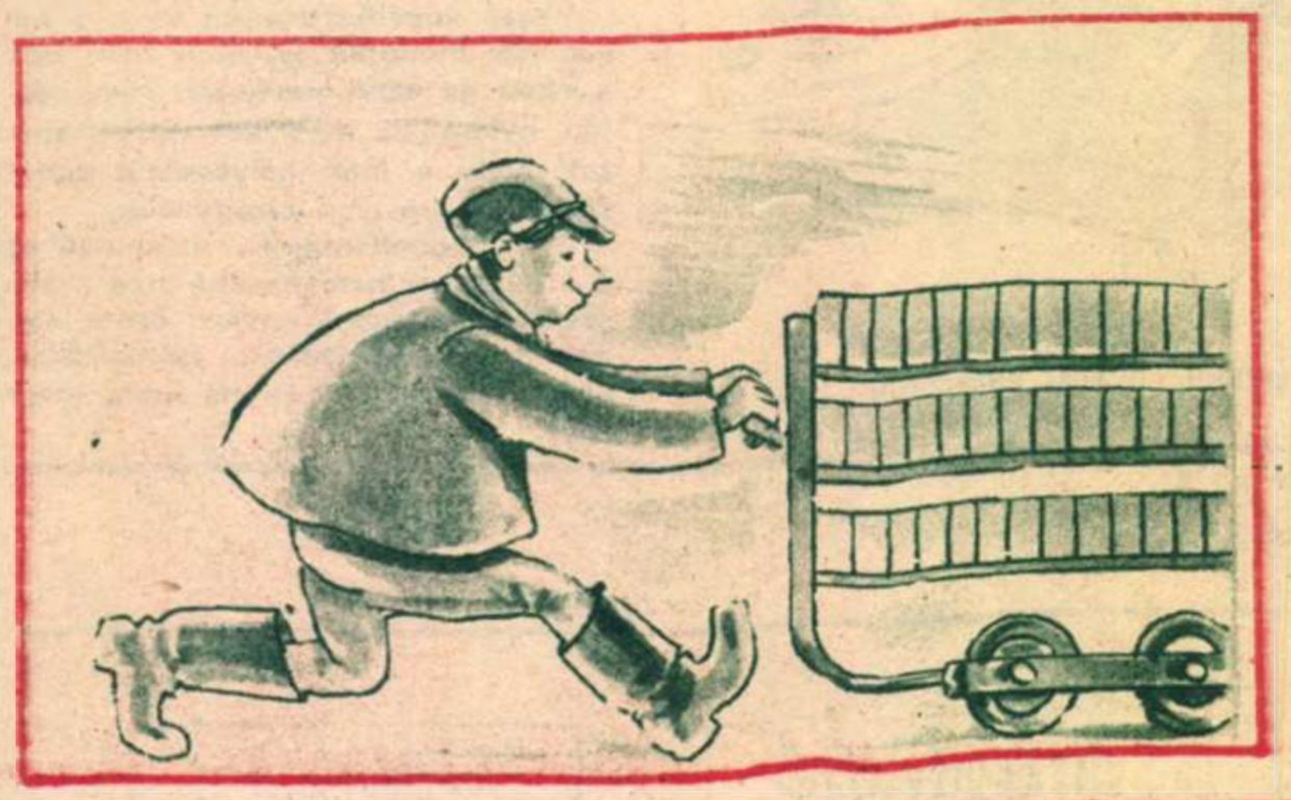

Szétesett a dalárda!

A gyár a kultúra tégláit is rakja, rakosgatja. A népi tánccsoport, színjátszógárda jól működik. Régebben a dalárda is követte példájukat, de azután egyetlen méla akkorddal — szétesett. Állítólag azért, mert régebben a próbák után „nem kíméltük a mandulánkat“ — felkiáltással a dalárda felöntött . . . Nemcsak a mandulákra, hanem a garatra is!

A felöntés megszűnt. Ez helyes! De vele együtt megszűnt a dalárda is. Ez nem helyes! Reméljük, hogy az elvtársaknak is ez a véleménye és egy-kettőre összerakják a szétesett dalárdát.

Nótaverseny?

Tud dolgozni az olyan, aki karját barátnője karjába fűzi, fel és alá sétál és közben harsány hangon énekel? Ugye, nem tud? Bizonyos, hogy Kormos Irénnek és Zajc Katalinnak is ez a véleménye. Bár ők azt mondták, hogy azért sétáltak és énekeltek munkaidőben, hogy ezzel is felhívják az elvtársak figyelmét a versenyre. Persze — amennyiben nótaversenyre akartak agitálni, akkor helyesen tették. A nótázáshoz valóban a legjobb úgy kedvet csinálni, ha az ember elő-nótázik. Hadd jöjjenek utána a többiek . . . De ha a munkaversenyre akarják felhívni a figyelmet, akkor kedves Kata és kedves Irén, leghelyesebb, ha gyors és jó munkával agitálnak . . . Hadd jöjjenek utánuk a többiek . . .

Bemutatjuk Gál Lajos elvtársat, aki segédmunkásból lett bérelszámoló. Hogy miért rajzoljuk szívbe? Azért, mert kéthetes férj. A gyárban különben egy hét alatt négy házasságkötés történt. Ez is annak a jele, hogy a szerelem nem ismert akadályt, se kőfalat, se téglafalat.

T. G. T.

Ez nem egy újfajta rovarirtó elnevezése. Jelentése: Téglagyári Görbe Tükör. Itt készül a bejárattól mindjárt balra, ahol a gyár műszaki rajzolója, Kiczkó Zoltán elvtárs dolgozik. Kérésünkre megmutatta azokat a karrikatúrákat, amelyeket a gyár dolgozóiról készített.

— Mindenki örül a karrikatúrának — meséli — csak a nőkkel van baj. Fésülik a hajukat, púdert raknak az orrukra, hogy ne legyen fényes . . . Aztán, amikor kész a karrikatúra, mind meg akar verni. Hát tehetek én arról, hogy nem tudom tíz perc alatt megjavítani azt, amit a természet egyeseknél elrontott?